

POKRAČOVANIE SVETOVÝCH BESTSELLEROV
ROD ZEME A KRVI A ROD NEBIES A POVETRIA

SARAH J.
MAAS

ROD
PLAMENŮV
a
TIEŇA

MESTO
LUNY

ROD
PLAMENŮV
a
TIEŇA

Sarah J. Maas
je autorka týchto kníh:

Séria Trón zo skla
TRÓN ZO SKLA
KORUNA Z TEMNOTY
ZRODENÁ Z OHŇA
KRÁLOVNÁ V TIEŇOCH
BÚRKA V IMPÉRIU
VEŽA NA ÚSVITE
KRÁLOVSTVO Z POPOLA

Novely k sérii *Trón zo skla*
VRAŽEDNÁ ČEPEL

VYMALOVANKA K SÉRII TRÓN ZO SKLA

Séria Na dvore z trňov a ruží
NA DVORE Z TRŇOV A RUŽÍ
NA DVORE Z HMLY A BESU
NA DVORE Z KRÍDEL A ZMARU
NA DVORE ZO STRIEBORNÝCH PLAMEŇOV
NA DVORE Z HVIEZD A MRAZU (novela)

Séria Mesto Luny
ROD ZEME A KRVI
ROD NEBIES A POVETRIA
ROD PLAMEŇOV A TIEŇA

SARAH J. MAAS

MESTO LUNY

ROD
PLAMEŇOV
a
TIEŇA

sloart

Copyright © Sarah J. Maas, 2024
Map by Virginia Allyn
Endpapers and interior art by Carlos Quevedo
Translation © Milica Nováková 2024
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2022

ISBN 978-80-556-6579-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Sarah J. Maas – Crescent City Series, Book 3: House of Flame and Shadow,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bloomsbury Publishing, New York 2024,
preložila Milica Nováková.
Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová
Editorka Dana Brežňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2024.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

*Venujem Sloane,
ktorá svojím úsmevom rozžiari celý vesmír.*

MESTO LUNY

ANJELSKÁ BRÁNA

POLMESIAC

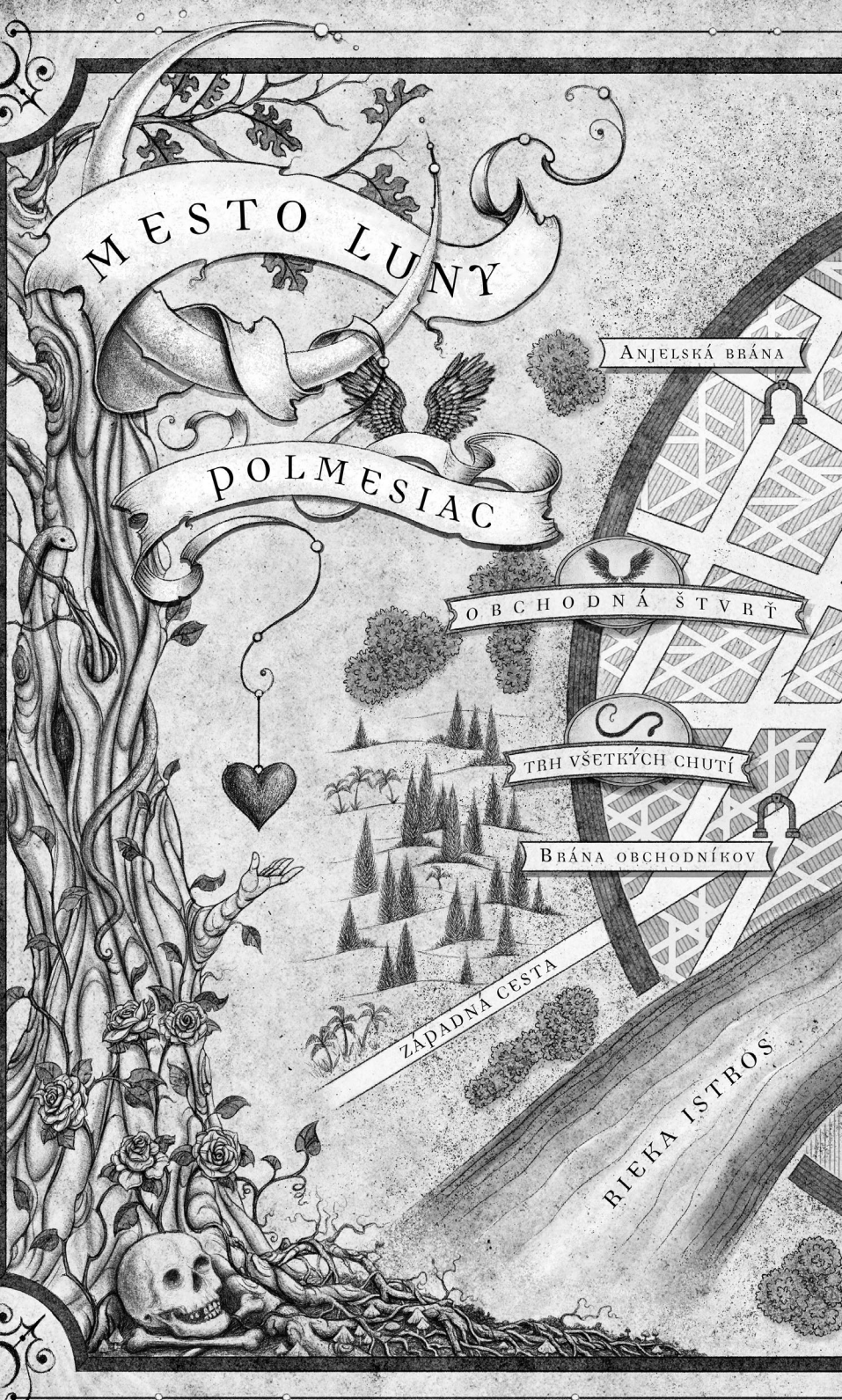
OBCHODNÁ ŠTVŔŤ

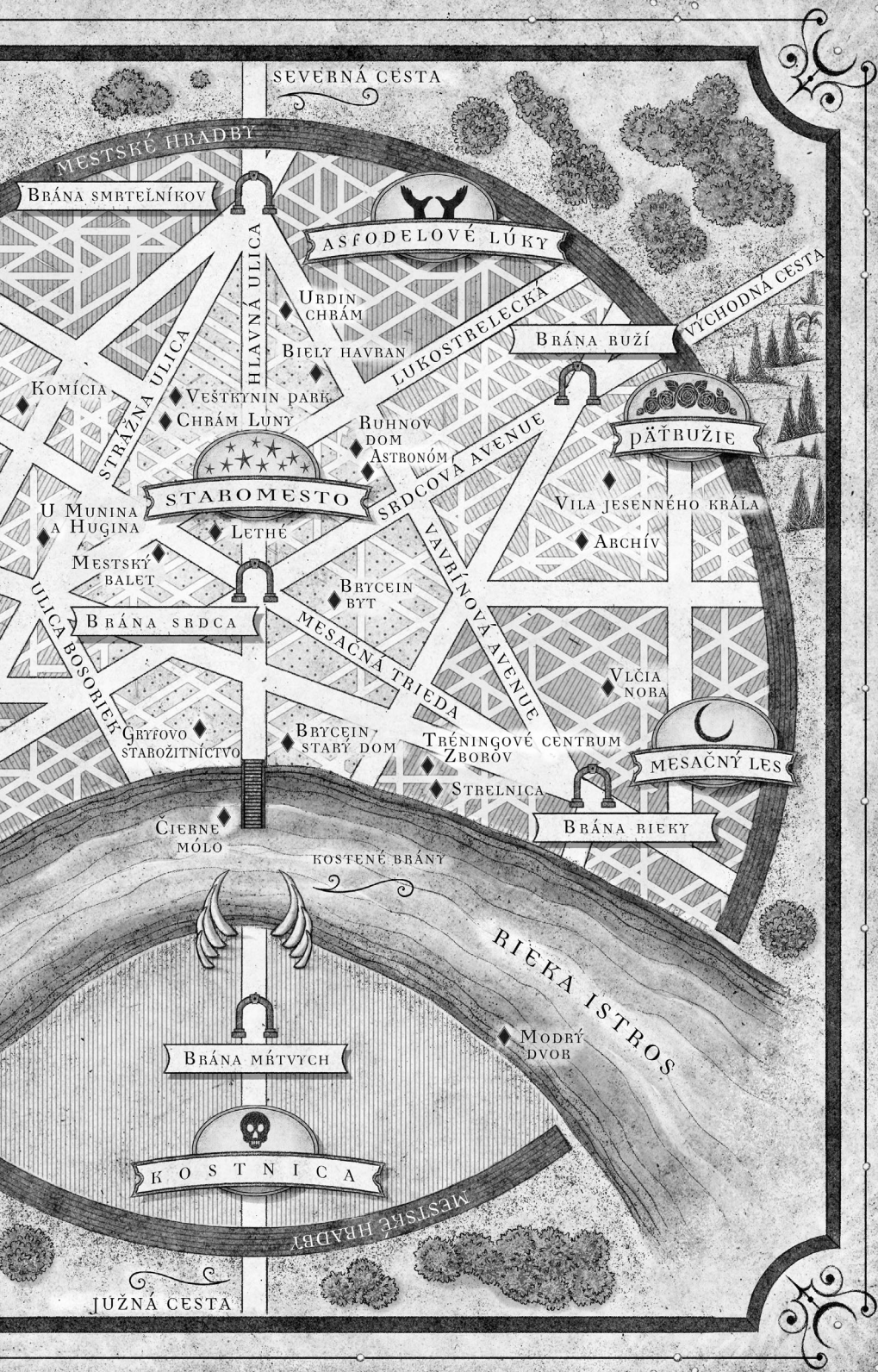
TRH VŠETKÝCH CHUTÍ

BRÁNA OBCHODNÍKOV

ZÁPADNÁ CESTA

RIEKA ISTROS

SEVERNÁ CESTA

MESTSKÉ HRADBY

BRÁNA SMBTEĽNÍKOV

ASFODELOVÉ LÚKY

URDIN CHRÁAM

BIELY HAVRAN

BRÁNA RUŽÍ

VÝCHODNÁ CESTA

KOMÍCIA

VEŠTRÝNIN PARK

CHRÁAM LUNY

RUHNOV DOM ASTRONÓM

PĀTRUŽIE

STRAŽNÁ ULICA

Hlavná Ulica

LUKOSTRELECKÁ

U MUNINA A HUGINA

STAROMESTO

SRDCOVÁ AVENUE

VILA JESENNÉHO KRÁĽA

MESTSKÝ BALET

LETHÉ

BRYCEIN BYT

ARCHÍV

BRÁNA SBDCA

MESÁČNÁ TRIEDA

VĽCIA NORA

ULICA BOSOBEK

GRYFOVO STAROZITNÍCTVO

BRYCEIN STARÝ DOM

TRÉNINGOVÉ CENTRUM ZBOROV

MESÁČNÝ LES

ČIERNE MÓLO

KOSTENÉ BRÁNY

BRÁNA RIEKY

BRÁNA MŔTVYCH

RIEKA ISTROS

MODRÝ DVOB

KOSTNICA

MESTSKÉ HRADBY

JUŽNÁ CESTA

ŠTYRI RODY MIDGARDU

*Vyhlásené v roku 33 p. v. Imperiálnym senátom
vo Večnom meste.*

ROD ZEME A KRVI

Premenliví, ľudia, bosorky, obyčajné zvieratá a mnohí ďalší,
čo poslúchajú Cthonu, ako aj niektorí, ktorých si vybrala Luna.

ROD NEBIES A POVETRIA

Malachovia (anjeli), féri, elementáli, raráškovia*
a všetci požehnaní Solasom spolu s niektorými, ktorých má rada Luna.

ROD MNOHÝCH VÔD

Riečni duchovia, méri, vodné zvery, nymfy, kelpie,
nokkovia a ďalší, na ktorých dohliada Ogenas.

ROD PLAMEŇOV A TIEŇA

Démonaci, kosci, prízračníci, vampíri, drakovia,
draci, nekromanti a mnoho ďalších zlých a bezmenných bytostí,
ktoré ani sama Urd nevidí.

* Raráškov vylúčili z ich rodu, pretože sa vzbúrili spolu s padlými,
a sú považovaní za podradných, aj keď veľa z nich sa s tým odmieta zmieriť.

PROLÓG

Laň kľačala pred svojimi nesmrteľnými pánmi a dumala, aké by bolo roztrhať im hrdlá.

Na jej vlastnom hrdle ju ťažil chladný strieborný torques. Nikdy sa od jej pokožky neohrial. Akoby jej náhrdelník nielen pripomínal životy, ktoré vzala, ale jej aj dával okúsiť chlad smrti.

Strieborná šípka na uniforme hrôzovlčkov bola obvyklá trofej za každého rebela zotretého z povrchu Midgardu. Lidia ich získala tolko, že sa jej na sivú uniformu impéria nezmestili. Tolko, že ich roztavili a vyrobili z nich torques.

Videl však niekto v miestnosti v tom náhrdelníku to, čím naozaj bol?

Obojok so zlatou vôdzkou vedúcou priamo k netvorom pred ňou.

Podozrievali ju niekedy, že verné zvieratko sediace im pri nohách rozmýšľa, ako by chutila ich krv, keby do nich zaľala zuby?

Bude však kľačať, až kým nedostane povolenie vstať. Tak ako bude kľačať aj celý svet, kým ho šiesti asteri na trónoch nevysajú a nenechajú ako mŕtvolu hniť v prázdnote vesmíru.

Služobníctvo vo Večnom paláci vyčistilo žiarivú krištáľovú dlážku. V sterilnom vzduchu sa už nevznášal medený pach krvi, kvapky nešpatili stĺpy sály. Akoby sa tam pred dvomi dňami nič nestalo.

Lidia Cervosová si nemohla dovoliť príliš sa zaoberať tým, čo sa udiało. Nie, kým bola obklopená nepriateľmi. Nie, keď vedľa nej kľačal Pollux a opieral si belostné krídlo o jej lýtko. Od niekoho iného by to bolo gesto spolupatričnosti, útechy.

Od Polluxa, Kladiva, to bola čistá majetníckosť.

Lidia sa prinútila hľadiet chladne, prinútila svoje srdce stvrdnúť a sústredila sa na dvoch férskech kráľov, ktorí sa prišli obhájiť.

„Môj mŕtvy syn konal z vlastnej vôle,“ vyhlásil Morven, kráľ avallenských férov. Vysoký tmavovlasý muž s bledou pokožkou sa tváril vážne a bol celý v čiernom, ale nevznášal sa okolo neho žiadny ťaživý smútok. „Keby som sa dozvedel o Cormacovej zrade včas, sám by som ho bol odovzdal spravodlivosti.“

Lidia zablúdila pohľadom k parazitom usadeným na krištáľových trónoch. Rigelus, ako obvykle skrytý v tele dospievajúceho férskeho chlapca, si oprel jemnú bradu o päšť.

„Je ťažké uveriť, že ste netušili o synových aktivitách, vzhľadom na to, ako nakrátko ste ho držali.“

Morvenovi sa okolo širokých pliec zavlnili tiene a sklzli mu po šupinovom brnení.

„Bol vzdorovitý. Myslel som si, že som to z neho už dávno vymlátli.“

„Mýlili ste sa,“ zavrčala Hesperus, Večernica, ktorá na seba vzala podobu blond nymfy. Dlhými štíhlymi prstami klopkala po trblietavej opierke trónu. „Nie je ťažké domyslieť si, že jeho zrada vyklíčila z nejakého hnitého miesta vo vašej rodine. A to teraz musíme vykoreniť.“

Prvýkrát, odkedy Laň poznala Morvena, férsky kráľ držal jazyk za zubami. Keď včera dostal predvolanie od asterov, nemal na výber a musel poslúchnuť, ale zjavne nestál o pripomienku, že jeho samostatnosť je len ilúzia, hoci na hmlistom ostrove Avallenu vládne zdanlivo neobmedzene.

Kdesi v kútiku duše ju to tešilo – vidieť chlapa, ktorý sa na Zhromaždeniach a plesoch tak sebavedomo predvádzal, starostlivo vážiť každé slovo s vedomím, že by mohlo byť jeho posledným.

„Netušil som o synových činoch ani o jeho zradcovskom srdci. Prisahám na Lunin zlatý luk,“ zavrčal Morven a pokračoval jasným hlasom plným pôsobivej zlosti. „Odsudzujem všetko, čím Cormac bol a čomu veril. Neuctím si ho pohrebom ani hrobom. Loď neodplaví jeho telo do Letných krajov. Zabezpečím, aby jeho meno zmizlo zo všetkých záznamov môjho rodu.“

Lidia si na sekundu dovolila ľutovať agenta Ophionu, ktorého poznala. Férskeho princa z Avallenu, čo obetoval všetko, aby zničil bytosti sediace pred ňou.

Tak ako ona obetovala všetko. A stále obetúva.

Polaris, Severná hviezda, v tele anjela s tmavou pokožkou a bielymi krídlami pomaly prehovorila.

„Žiadna loď nepovezie Cormacovo telo do Letných krajov preto, že sa spálil. A pokúsil sa spáliť aj nás.“ Jej nenávistný tichý smiech prebehol Lidii pazúry po pokožke. „Akoby nám taký úbohý plamienok mohol ublížiť.“

Morven mlčal. Už ponúkol, čo mohol, a neostávalo mu veľa možností, asi len padnúť na kolena a prosiť. Bolo celkom možné, že k tomu ešte dôjde, ale zatiaľ držal kráľ avallenských férov hlavu hrdo zdvihnutú.

Legendy vraveli, že asteri nemôžu preniknúť cez hmly Avallenu, ale Lidia nikdy nepočula, že by sa o to pokúsili. Možno aj preto Morven prišiel – aby asterom nedal zámienuku zistiť, čo je na tých legendách pravdy.

Ak by ich nejaká prastará sila okolo Avallenu odpudzovala, to tajomstvo by stálo za trochu sebaponíženia.

Rigelus si preložil nohu cez nohu. Lidia videla, ako rovnako uvoľnene rozkázal popraviť celé rodiny.

„A ty, Einar? Čo nám povieš o svojom synovi?“

„Zradcovské hovno,“ odplul si Pollux, kľačiac vedľa Lidie. Stále sa jej krídlom opieral o lýtko, akoby mu patrilo. Akoby mu patrila ona.

Jesenný kráľ ho ignoroval. Ignoroval všetkých okrem Rigela.

„Ruhn bol divoký už od narodenia. Urobil som, čo sa dalo, aby som ho skrotil. Som presvedčený, že do tejto záležitosti ho zatiahla jeho manipulatívna sestra,“ odpovedal sucho.

Lidia mala prsty uvoľnené, hoci ju až boleli od túžby zovrieť ich do pästí. Upokojila sa, aby jej srdce bilo vyrovnaným každodenným rytmom, aký by žiaden vanir nevyčítal ako nezvyčajný.

„Takže obetuješ jedno dieťa, aby si zachránil to druhé?“ zaškeril sa Rigelus. „Čo si to za otca, Einar?“

„Ani Bryce Quinlanová, ani Ruhn Danaan už nemajú právo nazývať ma otcom.“

Rigelus naklonil hlavu, krátke čierne vlasy sa mu zaleskli v žiare krištálovej sály.

„Bol som v tom, že si zvolila meno Bryce Danaanová. Odobral si jej kráľovské postavenie?“

Jesennému kráľovi myklo sánkou.

„Ešte sa musím rozhodnúť, ako ju potrestám.“

Pollux zašuchotal krídlami, ale hlavu nezdvihol, len zavrčal.

„Keď sa mi tá tvoja skurvená dcéra dostane do rúk, budeš rád, že si sa jej zriekol. To, čo urobila Harpyi, jej vrátim desaťnásobne.“

„Najskôr ju budeš musieť nájsť,“ upozornil ho chladným tónom Jesenný kráľ. Lidia si pomyslela, že Einar Danaan je asi jeden z mála férov na Midgarde, ktorý sa môže otvorene postaviť takému mocnému anjelovi, ako je Kladio. Férsky kráľ zdvihol pohľad a jantárovými očami, takými podobnými dcériným, sa zahľadela na asterov. „Už vaši mystici zistili, kde je?“

„Nechceš vedieť, kde je tvoj syn?“ odpovedal otázkou Octarctis, Južná hviezda, s koketným úsmevom.

„Viem, kde je Ruhn,“ odvetil Jesenný kráľ nezúčastnene. „A aj si tam za-slúži byť.“ Pootočil sa ku kľačiacej Lidii a chladne si ju premeral. „Dúfam, že z neho dostaneš všetky odpovede.“

Lidia to zniesla s tvárou tvrdou ako kameň, ako ľad – ako smrť.

Jesenný kráľ pohľadom zavadil o jej strieborný torques a na perách mu zahrnal náznak uznanlivého úsmevu. Potom sa s autoritatívnym tónom, ktorý mohla iba obdivovať, otočil k Rigelovi.

„Kde je Bryce?“

Rigelus si vzdychol, unudene a podráždene – smrtonosná kombinácia.

„Rozhodla sa odísť z Midgardu.“

„Túto chybu však čoskoro napravíme,“ dodala Polaris.

Rigelus sa varovne pozrel na nižšieho astera.

Ješenný kráľ položil ďalšiu otázku o poznanie slabším hlasom.

„Bryce už nie je v tomto svete?“

Morven vrhol na druhého férskeho kráľa ostražitý pohľad. Pokiaľ bolo všetkým známe, z Midgardu sa dalo dostať iba na jedno miesto – a okolo Severnej trhliny bol vybudovaný vysoký múr, ktorý mal jeho obyvateľom zabrániť prísť na Midgard. Ak Bryce už nebola na Midgarde, musela byť v Pekkle.

Lidia si doteraz neuvedomila, že tá stena okolo trhliny zároveň mala zabrániť Midgardčanom odísť *preč*.

Nuž, väčšine Midgardčanov.

„Táto skutočnosť má byť tajomstvo,“ upozornil upäto Rigelus. V hlase mu jasne zaznelo aj nevyslovené *pod hrozbou bolestivej smrti*.

Lidia bola pri tom, keď sa ostatní asteri snažili zistiť, ako sa to stalo: ako Bryce Quinlanová otvorila bránu do iného sveta v ich vlastnom paláci a preklzla pomedzi prsty Pravej ruky asterov. Ich nevier a zúrivosť boli len slabou útechou počas toho, čo nasledovalo a čo sa usadilo v Lidiinom vnútri.

Ozval sa striebřistý zvonec za trónmi asterov, ktorý im pripomenul, že o chvíľu majú ďalšie naplánované stretnutie.

„Táto diskusia sa ešte neskončila,“ varoval Rigelus dvoch férskeho kráľov. Namieril kostnatým prstom na otvorené dvojkrídlové dvere do chodby za nimi. „Ak prehovoríte o tom, čo ste tu dnes počuli, zistíte, že žiadne miesto na Midgarde nebude bezpečným prístavom pred naším hnevom.“

Férski králi sa bez slova uklonili a odišli.

Ťarcha pohľadu asterov spočinula na Lidii, až jej prepálila dušu. Vydržala to, ako vydržala aj iné hrôzy vo svojom živote.

„Vstaň, Lidia,“ povedal Rigelus tónom, ktorý naznačoval niečo ako náklonnosť. „Vstaň, moje Kladivo.“ Lidia potlačila žľč, čo ju páčila ako kyselina, a zdvihla sa spolu s Polluxom. Bielym krídlom ju pohladil po líci, jemnosť pierok ostro kontrastovala s prehnitou dušou.

Zvonček sa ozval znovu, ale Rigelus zdvihol ruku k sluhovi v tieňoch medzi stĺpmi. Ďalšie stretnutie mohlo počkať.

„Ako ide vypočúvanie?“ Rigelus sa rozvalil na tróne, akoby sa jej práve spýtal na počasie.

„Sme v úvodnej fáze,“ odvetila Lidia s pocitom, že ústa má oddelené od tela. „Athalar a Danaan si vyžadujú čas.“

„A Kerberos?“ spýtala sa Hesperus, tmavé oči jej blčali zlobou.

„Stále hľadám, čo naňho platí.“ Hlavu držala zdvihnutú a ruky si založila za chrbát. „Verte mi, že z nich dostanem, čo potrebujeme, vaše výsosti.“

„Ako vždy,“ dodal Rigelus a pohľad mu sklzol na jej strieborný obojok. „Dávame ti povolenie využiť všetky svoje schopnosti.“

Lidia sa hlboko, tak ako si to vyžadovalo impérium, uklonila. Pollux urobil to isté a elegantne si zložil krídla. Portrét dokonalého vojaka – na ktorého bol vyšľachtený.

Kladivo prehovoril až na dlhej chodbe za trónnou sálou.

„Myslíš, že tá sprostá pobehlica išla fakt do Pekkla?“ Pohodil hlavou k pohasnutej tichej krištáľovej bráne na opačnom konci chodby.

Busty lemujúce chodbu – asteri v ich rôznych podobách počas storočí – nahradili novými. Okná, čo rozbil Athalarov blesk, boli opravené.

Nezostal tu ani len náznak pamiatky po tom, čo sa tu odohralo, tak ako v trónnej sále. A za krištáľovými múrmi paláca v správach o tých udalostiach ani nešepli.

Jediným dôkazom boli dvaja anjeli stojaci po stranách brány. Bielo-zlaté slávnostné uniformy až tak svietili v slnečných lúčoch prenikajúcich cez okná a odrážajúcich sa od kopijí, ktoré zvierali rukami v rukaviciach, žiarili ako padnuté hviezdy. Priezory zlatých prilieb mali zavreté, takže im nevidela tváre. Ale to je v poriadku, hovorila si. Nemajú žiadnu osobnosť, žiaden život. Elitní anjeli z urodzených rodov boli vyšľachtení, aby boli poslušní a úslužní. Rovnako ako boli vyšľachtení, aby mali tie žiarivobiele krídla. Tak ako anjel vedľa nej.

Lidia nenáhľivo kráčala ďalej k výtahom.

„Nebudem márne strácať čas. No Bryce Quinlanová sa jedného dňa určite vráti, nech už skončila kdekoľvek.“

Za oknami sa v slnečnom svetle vlnilo sedem kopcov Večného mesta. Väčšina z nich bola zastavaná domami s terakotovými strechami. Holý kopec – skôr pahorok – ležal medzi takmer identickými vrcholmi severne od hranice mesta a na vrchole ako maják žiarilo niečo kovové.

Chceli trápiť Athalara? Na kopci Mount Hermon, kde on spolu s archanjelkou Shahar zviadli prvú a poslednú tragickú bitku svojej vzbury, uskladnili niekoľko desiatok nových hybridných mechanooblekov asterov. Athalar ich dole v temnici nemal šancu vidieť, ale ako poznala Rigela, umiestnenie nových strojov jednoznačne malo svoj význam.

Lidia čítala včerajšiu správu o tom, čo asteri v posledných týždňoch ukuli, aj napriek pokusom Ophionu zastaviť to. Napriek jej snahe zastaviť to. Slová na papieri boli nič oproti tomu, keď sa mechanoobleky pri západe slnka skutočne zjavili. V meste to vrelo. Vojenské transporty sa vyškríabali na kopec a jeden po druhom vyložili mechanoobleky. Reportéri sa k nim vrhli, aby všetkých informovali o najnovšej technológii.

Žalúdok sa jej pri tom pohľade obrátil – a teraz opäť, keď znovu zazrela oceľové stroje žiariv na slnku.

Ďalší dôkaz toho, ako Ophion zlyhal. Zničili mechanooblek na Ydre, pred pár dňami zničili labák, no príliš neskoro. Rigelus potajomky vyrobil oceľovú armádu a umiestnil ju na holom vrchole Mount Hermonu. Vylepšenie hybridov, ktoré nepotrebovali pilotov, hoci stále mohli pojať jedného vanirského vojaka, ak by to bolo potrebné. Akoby hybridy boli iba dobre premyslenou snahou odpútať pozornosť Ophionu, zatiaľ čo Rigelus vylepšoval *tieto*. Spojenie mágie a technológie bolo smrtonosné. Stáli len zlomok strát na životoch. Lenže znamenali smrť všetkých zostávajúcich vzbúrencov a skazu zvyšku vzbury.

Mala si všimnúť Rigelove triky – ale nevšimla. A teraz sa rozpúta táto hrôza.

Dvere výťahu sa otvorili a Lidia s Polluxom mlčky nastúpili. Lidia stlačila gombík najnižšieho poschodia – vlastne druhého najnižšieho. Výťahy nezastavovali v katakombách, dalo sa tam dostať len po točitom krištáľovom schodisku. Vznášalo sa tam tisíc mystikov.

Všetci do jedného dostali tú istú úlohu: *Nájdí Bryce Quinlanovú*.

Tu sa podsúvala otázka: Ak každý vie, že Severná trhlina a ostatné brány vedú len do Pekkla, prečo asteri vynakladajú také zdroje na to, aby ju vypátrali? Bryce skončila v Pekkle – určite nepotrebovali mystikov, aby ju našli.

Ibaže by sa Bryce Quinlanová ocitla niekde inde ako v Pekkle. Možno v inom svete. A ak sa to stalo...

Ako dlho to potrvá? Koľko svetov okrem Midgardu existuje? Aká je šanca, že Bryce v ktoromkoľvek z nich prežije – alebo sa odtiaľ dokonca vráti?

Výťahové dvere sa otvorili do vlhkého šera temníc. Pollux šiel po kamennej chodbe opatrne, s krídlami pritiahnutými tesne k telu. Akoby nechcel, aby mu čo i len smietka špiny z tohto miesta poškrvnila bieloskvúce pierka.

„To preto ich nechávaš nažive? Ako návnadu pre tú suku?“

„Áno.“ Lidia vykročila smerom, odkiaľ sa ozývali výkriky, popri prskajúcich prvosvetlových lampášoch na stene. „Quinlanová s Athalarom sú druh a družka. Kvôli tomu putu sa vráti do tohto sveta. A keď to spraví, pôjde rovno za ním.“

„A brat?“

„Ruhn a Bryce sú hviezdni féri,“ vysvetlila a otvorila ťažké železné dvere do veľkej vypočúvacej miestnosti. Kov zaškrípala o kameň, zvuk znepokojivo podobný zvukom mučenia všade navôkol. „Bude ho chcieť oslobodiť – ako svojho brata aj ako spojenca.“

Zišla po schodisku do srdca komnaty, kde v gorziánskych okovách viseli traja muži. Pod nimi sa leskli mláky krvi strácajúcej sa medzi mriežkami pod ich bosými nohami.

Potlačila každú svoju bunku, ktorá cítila, dýchala.

Athalar a Baxian viseli v bezvedomí zo stropu. Ich hrude pripomínali mozaiku jaziev a popálenín. A ich chrbyty...

V inak tichej miestnosti sa ozývalo len neutíchajúce kvapkanie ako z netesniaceho kohútika. Krv im stále presakovala z pahýľov, kde predtým mali krídla. Gorziánske okovy spomalili liečenie na takmer ľudskú úroveň – síce nezomreli, ale kvôli okovám trpeli každú sekundu.

Lidia sa nedokázala pozrieť na tretieho muža visiaceho medzi nimi. V jeho blízkosti sa nemohla ani nadýchnuť.

Po kameni zašepotala koža a Lidia sa ponorila hlboko do svojho vnútra, keď Polluxov bič zapráskal. Plesol Athalarovi po holom dorážanom chrbte. Umbra mortis sa mykol a rozhojdal na reťaziach.

„Zobuď sa!“ zavrčal Kladivo. „Je krásny deň.“

Athalar s námahou otvoril opuchnuté oči. V ich temných hĺbkinách plánu nenašiel.

Nanovo vytetovaná svätožiara na jeho čele sa zdala tmavšia ako tiene temnice. Dobité pery sa zvlhčili v hrozivom úsmeve a odhalili krvavé zuby. „Ránko, zlatko.“

Po Athalarovej pravej strane sa ozval tichý chrapľavý smiech. Lidia vedela, že je to bláznovstvo, no aj tak sa pozrela.

Ruhn Danaan, korunný princ valbarských férov, hľadel na ňu.

Peru, z ktorej mu Pollux vytrhol piercing, mal opuchnutú. Na obočí, kde mal predtým krúžok, mu zasychala krv. Po potetovanej hrudi a po rukách, za ktoré visel, sa mu tiahla zmes krvi, špiny a modrín.

Princove prenikavé modré oči horeli nenávisťou.

K nej.

Pollux šľahol bičom Athalarovi po chrbte, neunúvajúc sa otázkami. Nie, to bola iba rozcvička. Vypočúvanie sa ešte len začne.

Baxian bol stále v bezvedomí. Včera ho Pollux zmlátil do krvi hneď po tom, čo jemu aj Athalarovi odpíli krídla tupou pílkou. Kerberos sa ani nepohol.

Noc, skúsila to Lidia, vrhnúť hlas do zatuchnutého vzduchu medzi sebou a férsym princom. Doteraz sa rozprávali myšliami len počas spánku, ale odkedy sem prišiel, skúšala to aj mimo neho. Znovu a znovu sa s ním snažila spojiť myšliou. Odpoveďou bolo ticho.

Ticho. Odkedy sa Ruhn dozvedel, kto je. Čo je.

Vedela, že môže komunikovať aj s gorziánskymi okovami, ktoré tlmili mágiu a spomaľovali hojenie. Vedela, že tak komunikoval s Bryce predtým, než utiekla.

Noc.

Ruhn ohrnul peru, ticho zavrčal a po brade mu stiekol pramienok krvi.

Polluxovi zazvonil telefón, prenikavý nepatričný zvuk v tej stredovekej svätyni bolesti. Prestal s bičovaním, zavládlo hrozivé ticho.

„Mordoc,“ ohlásil sa Kladivo, stále držiak v druhej ruke bič, a odvrátil sa od domláteneho Athalara. „Podaj hlásenie.“

Lidia sa ani nesnažila namietat' proti tomu, že jej kapitán podáva hlásenie Kladivu. Pollux vzal Harpyinu smrť osobne – rozkázal Mordocovi a hrôzovlkom hľadať akékoľvek stopy po Bryce Quinlanovej.

Stále veril, že za Harpyinu smrť je zodpovedná Bryce, iba vďaka tomu, že Athalar a Ruhn neprezradili, že ju zabila Lidia. Vedeli, kto je, a len fakt, že je pre celú vzburu životne dôležitá, im bránil prezradiť jej tajomstvo.

Na moment, kým bol Pollux otočený, Lidia spustila masku. Ukázala Ruhnovi svoju skutočnú tvár. Tú, ktorá mu bozkávala dušu a spojila ju so svojou, až sa prepletli ich bytosti.

Ruhn, prosila ho v mysli. *Ruhn*.

Férsky princ však neodpovedal. Nenávisť v jeho pohľade sa nezmiernila. Tak si Lidia znovu nasadila masku Lane.

A keď Pollux odložil telefón do vrečka a znovu zdvihol bič, hlbokým hlasom bez života, ktorý jej už tak dlho slúžil ako štít, mu rozkázala:

„Vezmi si radšej ostnatý drôt.“

PRVÁ ČASŤ

PONOR

1

Bryce Quinlanová sedela v komnate tak hlboko pod horou, že denné svetlo muselo byť pre tunajšie tvory iba mýtom.

Na to, že toto miesto zjavne *nebolo* Pekklo, jej ho až podozrivo pripomínalo: čierny kameň, podzemný palác, vypočúvacia cela ešte hlbšie v podzemí... Pre troch ľudí pred ňou sa tma zdala byť prirodzená. Drobná žena v sivom hodvábe a dvaja okrídlení muži v čiernom brnení so šupinami, jeden z nich – ten krásny mocný v strede – doslova prekypoval tieňmi a hviezdami.

Rhysand, predstavil sa jej. Ten, čo sa tak veľmi podobal na Ruhna.

Nemohla to byť náhoda. Bryce skočila cez bránu, aby sa dostala do Pekkla. Rozhodla sa konečne prijať Aidasovu a Apollionovu opakovanú ponuku, že na Midgard pošlú svoje armády a zastavia nekonečný kolobeh intergalaktického dobývania. Namiesto toho však skončila tu.

Pozrela sa na bojovníka vedľa Ruhnovho takmer dvojčaťa. Na toho, ktorý ju našiel a ktorý nosil čiernu dýku, čo reagovala na Hviezdomeč.

V orieškovohnedých očiach mu videla len chladnú ostrážitosť predátora.

„Nieкто musí začať,“ povedala drobná žena – tá, ktorá bola taká šokovaná, že Bryce hovorí starým jazykom férov a že má Hviezdomeč. Mihotavé svetlo vo svietnikoch, ktoré niečím pripomínalo prvosvetlo, jej pozlacovalo čierne vlasy po bradu a vrhalo ostrý tieň na jemnú tvár. Ohromujúco striebornými očami si prezrela Bryce, ale nevyzerala, že by na ňu urobila dojem.

„Povedala si, že sa voláš Bryce Quinlanová. Že si prišla z iného sveta – z Midgardu.“

Rhysand niečo mrmlal okrídlenému chlapovi vedľa seba. Asi prekladal.

„Ak ti máme veriť, ako to, že si prišla sem? *Prečo* si prišla sem?“ pokračovala žena.

Bryce si obhliadla inak prázdnu celu. Nebol tam žiaden stôl, kde by sa ligovali mučiace nástroje, žiadne štrbiny v masívnom kameni. Len dvere a mriežka pár krokov od nej. Mriežka, spod ktorej by prisahala, že sa šíri syčanie.

„Čo je toto za svet?“ zachrípela Bryce, slová ju driapali v hrdle. Po tom, čo sa jej Ruhnov dvojník predstavil v tej príjemnej útulnej izbe, ju vzal za ruku. Sila jeho stisku a drsnosť mozoľov boli na chvíľu jediné pevné body,

zatiaľ čo okolo nich hučal vietor a temnota a svet sa stratil. Potom tam však bola len pevná skala a tlmené svetlo. Priviedli ju do paláca vytesaného do skaly a po úzkom schodisku do temnice. Ukázal na jedinú stoličku uprostred miestnosti.

Tak si sadla a čakala na okovy, reťaze alebo čo vlastne používali. Nič také však neprišlo.

Drobná žena odpovedala otázkou.

„Prečo hovoríš starým jazykom?“

Bryce pohodila bradou.

„A vy?“

Sýtočervené pery sa zvltnili nahor. Nebol to upokojujúci pohľad.

„Prečo máš na sebe krv, ktorá nie je tvoja?“

Jedna nula pre ňu.

Bryce vedela, že zakrvavené oblečenie, teraz už tmavé a stvrdnuté, a krv na rukách o nej nevypovedali v dobrom. Bola to Harpyina krv. A trochu aj Lidiina. Bryce ju mala na sebe ako súčasť starostlivo premysleného plánu, ako ju udržať pri živote, uchovať tajomstvá v bezpečí, kým Hunt a Ruhn...

Dych sa jej začal zasekávať v hrudi. Opustila ich. Svojho druha a brata. Nechala ich v Rigelových rukách.

Steny a strop sa na ňu tisli a vytláčali jej vzduch z hrude.

Rhysand zdvihol ruku ovenčenú hviezdami.

„Neublížime ti.“ Bryce videla zvyšok tej vety vznášať sa v hustých tieňoch okolo neho: *ak sa ty nepokúsiš ublížiť nám.*

Zatvorila oči, bojovala s dychom, s farchou kameňa nad sebou a okolo seba.

Neprešla ani hodina, odkedy šprintovala preč od Rigelovej moci, uhýbala sa pred vybuchujúcimi mramorovými bustami a triešiacimi sa oknami a Huntov blesk sa jej zaryl do hrude, do brány, a otvoril portál. Skočila do Pekkla...

A teraz... teraz je tu. Ruky sa jej triasli. Zovrela ich do pästí.

Pomaly, roztrasene sa nadýchla. A znovu. Otvorila oči a znovu sa spýtala, pevným a jasným hlasom:

„Čo je toto za svet?“

Všetci traja mlčali.

Tak sa Bryce sústredila na ženu, najmenšiu, ale v žiadnom prípade nie najmenej hrozivú.

„Povedali ste, že starým jazykom sa tu nehovorí už pätnásťtisíc rokov. Prečo?“

To, že boli féri a poznali ten jazyk, naznačovalo nejaké spojenie medzi tunajším svetom a Midgardom, spojenie, ktoré jej pomaly, ale s hrozivou jasnosťou dochádzalo.

„Ako to, že máš stratený meč Gwydion?“ znela chladná odpoveď.

„Čo... Myslíte Hviezdomeč?“ Ďalšie spojenie medzi ich svetmi.

Všetci na ňu len hľadeli. Nepreniknuteľná stena ľudí zvyknutých získať odpovede akýmkoľvek spôsobom.

Bryce nemala zbrane, nič okrem mágie v žilách, archeziánskeho amuletu na krku a rohu vytetovaného na chrbte. No na to, aby ho použila, potrebovala, aby jej niekto dodal energiu ako nejakej blbej batériei...

Takže jej najlepšou zbraňou zostával jazyk. Dobré, že celé roky bola majsterkou v splietaní báhoriek, ako to nazval Hunt.

„Rodinné dedičstvo,“ povedala. „Bol v mojom svete, odkedy ho priniesli moji predkovia... pred pätnásttisíc rokmi.“ Tie posledné slová nechala vyznieť a významne sa zahľadela na ženu. Nech si to domyslí sama, tak ako si to domyslela ona.

Lenže sa ozval ten krásny muž – Rhysand – s hlasom ako polnoc.

„Ako si našla tento svet?“

S tým chlapom nebolo radno sa zahrávať. S nikým z nich, ale tento... prýštila z neho autorita. Akoby bol opornou osou celého ich sveta. Takže asi nejaký kráľ.

„Nenašla som ho.“ Bryce sa pozrela do hviezdnatých očí. Nejaká časť jej duše sa pred surovou mocou, čo sa mu v nich zračila, schúlila. „Už som vám povedala: chcela som ísť do Pekkla. Namiesto toho som pristála tu.“

„Ako?“

To pod mriežkou zasyčalo hlasnejšie, akoby vycítilo jeho hnev. A žiadalo si krv.

Bryce prehltnula. Ak sa dozvedia o rohu, o jej moci, o bránach... Čo im zabráni použiť ju, ako to chcel urobiť Rigelus? Alebo v nej vidieť hrozbu, čo musia odstrániť?

Majsterka splietania báhoriek. To zvládne.

„V mojom svete sú brány, ktoré sa otvárajú do iných svetov. Pätnásttisíc rokov sa otvárali viac-menej len do Pekkla. No, Severná trhlina vedie priamo do Pekkla, ale...“ Len nech si myslia, že hovorí nesúvisle. Ako idiotka. To hlúpe dievča z večierkov, ako ju volala väčšina obyvateľov Midgardu, za ktoré ju pokladal Micah, až kým nevysávala jeho popol z dlážky. „Táto brána ma poslala sem. S jednosmerným lístkom.“

Majú v tomto svete lístky? Dopravu? „Môj spoločník si myslel, že ma môže poslať do Pekkla pomocou svojej moci. Ale podľa mňa...“ odmlčala sa. Už pochopila, čo jej Rigelus povedal v tých posledných minútach. Že hviezda na jej hrudi je akýsi maják do pôvodného sveta hviezdnych férov.

Chytajúc sa slamky, ukázala na bojovníkovu dýku.

„V mojom svete existuje proroctvo o mojom meči a noži, ktorý k nemu chýba. A že keď sa znova stretnú, zjednotia sa aj féri Midgardu.“

Fakt, majsterka v splietaní báhoriek.

„Možno som tu preto. Možno meč zacítil dýku a... priviedol ma k nej.“
Žiadna reakcia. No po chvíli sa ten mlčiaci bojovník s orieškovohnedými očami ticho zasmial.

Ako jej rozumel, keď mu Rhysand neprekladal? Ibaže by proste prečítal reč jej tela, porozumel jej tónu, cítil jej vôňu...

Bojovník potichu povedal pár slov tónom, z ktorého jej behal mráz po chrbte. Rhysand sa naňho pozrel s nadvihnutým obočím a rovnako hrozivým tónom preložil jeho slová.

„Klameš.“

Bryce zažmurkala, stelesnenie nevinnosti a pobúrenia.

„O čom?“

„To nám povedz ty.“ V tieni Rhysandových krídel sa hromadila tma. To nebolo dobré znamenie.

Takže bola v inom svete, s mocnými neznámymi, ktorí by zjavne neváhali ju zabiť. Jej prežitie a bezpečnosť mohli závisieť od jediného slova.

„Môjho druha a brata pred chvíľou zajala banda intergalaktických parazitov,“ zavrčala. „Nejde mi o nič iné, len o to, aby som našla spôsob, ako im pomôcť.“

Rhysand pozrel na bojovníka, ktorý prikývol bez toho, aby od Bryce odtrhol zrak.

„Nuž,“ zhodnotil Rhysand a prekrížil si ruky na hrudi. „Aspoň *to* je pravda.“

Na drobnú ženu to však dojem nespravilo. Naopak, po Bryceinom výbuchu sa tvárila ešte odmeranejšie. „Vysvetli to.“

Boli to féri. Nič nenaznačovalo, že by mohli byť iní ako tí hajzli, ktorých Bryce poznala celý svoj život. No akosi, napriek tomu, že boli zjavne niekoľko storočí pozadu za jej svetom, sa zdali byť mocnejší ako midgardskí féri. To však mohlo viesť len k ešte *väčšej* namyslenosti a arogancii.

Potrebovala sa dostať do Pekkla. Alebo aspoň naspäť na Midgard. Ak by toho povedala priveľa...

Žena si všimla jej váhanie.

„No tak sa jej už pozri do mysle, Rhys.“

Bryce stuhla. Och, bohovia. Tak on sa jej môže vlámať do mysle, pozrieť si, čo chce...

Rhysand sa zadíval na ženu vedľa seba. Zniesla jeho pohľad s divokosťou, ktorá bola v rozpore s jej drobnou postavou. Ak aj velil Rhysand, jeho pobočníci jednoznačne nemali len ticho stáť a na všetko mu prikyvovať.

Bryce sa pozrela na vzdialené dvere. Neexistovalo, aby sa k nim dostala včas, aj keby ich náhodou nezamkli. Útek ju nespasí. Ochráni ju archeziánsky amulet? Nezabránil Ruhnovi, aby sa s ňou rozprával z mysle do mysle, ale...

Nepchám sa tam, kam ma dobrovoľne nepozvú.

Bryce nadskočila na stoličke a skoro sa prevrátila, keď zrazu v hlave počula príjemný mužský hlas. Rhysandov.

Odpovedala však, vďaka Lune, pokojne a chladne.

Morálne zásady rozhovorov z mysle do mysle?

Cítila, ako zaváhal – akoby ho to takmer pobavilo.

Už si sa takto zhovárala.

Áno. Viac o Ruhnovi neprezradí.

Smiem sa pozrieť do tvojich spomienok? Aby som to videl na vlastné oči?

Nie. Nesmieš.

Rhysand pomaly zažmurkal.

„Tak sa budeme musieť spoľahnúť na to, čo nám povieš.“

Drobná žena naňho vyvalila oči.

„Ale...“

Rhysand luskol prstami a za nimi sa zjavili tri stoličky. Majestátne sa na jednu usadil, položil si členok na koleno ako stelesnenie férskej krásy a arogancie. Pozrel na svojich spoločníkov.

„Azriel.“ Ukázal lenivým gestom na muža a potom na ženu. „Amren.“ Mával k Bryce. „Bryce... Quinlanová,“ povedal neutrálnym tónom.

Bryce pomaly prikývla.

Rhysand si preskúmal upravené čisté nechty.

„Takže tvoj meč... je v tvojom svete už pätnásťtisíc rokov?“

„Priniesli ho moji predkovia.“ Zvážila ďalší kúsok informácie. „Kráľovná Theia. Alebo princ Pelias, podľa toho, akú propagandu hlásame.“

Amren akoby mierne zmeravela. Rhysand sa na ňu pozrel, všimol si to.

Bryce sa odvážila zatlačiť.

„Vy... ste o nich počuli?“

Amren si Bryce premerala od zakrvavených neónovoružových tenisiek až po vlasy vyčesané do vysokého chvosta. Po krv na tvári, čo už zasychala a lepila sa.

„Nikto tie mená nespomenul už veľmi, veľmi dlho.“

Pätnásťtisíc rokov, stavila by sa Bryce.

„Ale počuli ste o nich?“ srdce jej divo bilo.

„Kedysi... tu žili,“ pripustila Amren opatrne.

To bol posledný kúsok informácie o tejto planéte, ktorý Bryce potrebovala. Niečo hlboko v jej vnútri sa upokojilo, akoby niekto utiahol dlho uvoľnenú nitku v tkanine.

„Takže... to odtiaľto pochádzame – my, midgardskí féri. Moji predkovia opustili tento svet, vymenili ho za Midgard... no zabudli sme, odkiaľ sme prišli.“

Znova nastalo ticho. Azriel niečo povedal v ich vlastnom jazyku a Rhysand mu niečo preložil. Možno mu v mysli prekladal celý čas.

„Hovorí, že u nás nie sú známe žiadne príbehy o tom, že by naši ľudia odišli do iného sveta.“

Amren vydala tichý, pridusený zvuk.

Rhysand sa k nej pomaly, akoby neveriacky otočil.

„Alebo áno?“

Amren si oprášila neviditeľnú smietku z hodvábnej blúzky.

„Je to nejasné. V tom čase som už nebola na slobode...“ pokrútila hlavou.

„Ale keď som vyšla, šírili sa chýry o veľkej skupine ľudí, ktorí zmizli, akoby nikdy neexistovali. Niektorí tvrdili, že do iného sveta, ďalší, že do vzdialených krajín, iní, že ich vybral Kotol a odviaľ preč.“

„V tom prípade museli odísť na Midgard,“ povedala Bryce. „Viedli ich Theia a Pelias...“

Amren zdvihla ruku.

„Tvoje mýty si vypočujeme neskôr, dievča. Teraz chcem vedieť,“ pohľad jej stvrdol, nebolo ľahké mu čeliť, „prečo si ty prišla sem, keď si chcela ísť inde.“

„Tak to by som aj ja rada vedela,“ odpovedala možno o trošku drzejšie, ako bolo múdre. „Verte mi, nič si neželám viac ako prestať vás obťažovať.“

„A ísť do... Pekkla,“ povedal Rhysand pokojne. „Aby si našla toho princa Aidasa.“

Títo ľudia neboli jej priatelia ani spojenci. Možno to je domovská planéta férov, ale kto, doriti, vie, čo chcú a o čo im ide? Rhysand a Azriel boli krásni, ale sama Urd vedela, že midgardskí féri celé tisícročia využívali svoju krásu na to, aby dosiahli, čo chceli.

Rhysand jej nemusel vojsť do mysle – nie, zdalo sa, že jej to všetko vyčítal z tváre. Zložil si nohu z kolena a položil ju na kamennú dlážku.

„Dovoľ mi, aby som ti vysvetlil situáciu, Bryce Quinlanová.“

Prinútila sa mu pozrieť do hviezdnych očí. Už čelila asterom, archanjelom aj férsnym kráľom a prežila to. Zvládne aj jeho.

Jeden kútik Rhysandových úst sa skrútil nahor.

„Nebudeme ťa mučiť, aby si nám všetko vyklopila, ani ti nebudem násilím pozeráť do mysle. Ak sa rozhodneš nič nám nepovedať, je to len a len tvoja voľba. Presne tak, ako bude len a len moja voľba, či ťa nechám tu dole, kým sa nerozhodneš inak.“

Bryce sa neudržala a poobzerala sa okolo seba, pohľadom sa pristavila na mreži v dlážke, odkiaľ sa stále ozývalo syčanie.

„Určite to tu odporučím priateľom a známym ako vhodné miesto na dovolenku.“

Hviezdy v Rhysandových očiach pohasli.

„Máme očakávať aj ďalších z tvojho sveta?“

Odpovedala najpravdivejšie, ako vedela.

„Nie. Pokiaľ viem, hľadajú toto miesto už pätnásťtisíc rokov, ale iba mne sa sem podarilo dostať.“

„Kto sú tí *oni*?“

„Asteri. Už som vám hovorila – tí intergalaktickí paraziti.“

„Čo to znamená?“

„Sú...“ odmlčala sa. Ktovie, či ju tí ľudia neodovzdajú Rigelovi? A nesklo-
nia sa pred ním? Theia prišla z tohto sveta a proti asterom bojovala, ale Pe-
lias im všetko zhltoľ aj s navijakom a sklonil sa im k nesmrteľným nohám.

Jej váhanie im ako odpoveď stačilo.

„Nemrhaj dychom, Rhysand,“ odfrkla Amren.

Rhysand naklonil hlavu ako predátor skúmajúci svoju korisť. Bryce ne-
uhla pohľadom. Matka by na ňu bola hrdá.

Znovu luskol prstami a krv aj špina z nej zmizli. Stále mala pokožku
lepkavú, ale bola čistá. Zažmurkala a zahľadela sa naňho.

Pery mu skrášlil krutý úsmev.

„Trošku motivácie.“

Amren s Azrielom si zachovali kamenné tváre. Čakali.

Bola by hlúpa, keby sa nechala Rhysandovou *motiváciou* presvedčiť, že
je dobrý. Ale v poriadku, môže hrať ich hru.

„Asteri sú prastarí. Desiatky tisíc rokov starí.“ Zamračila sa pri spomien-
ke na tú miestnosť pod ich palácom, na záznamy o všetkých dobytých sve-
toch za celé tisícročia, presné a dôkladne zoradené podľa ich unikátneho
kalendára.

Jej väznitelia neodpovedali, ani brvou nemihli. Tak fajn, neuveriteľne
staré bytosti ich neudivovali.

„Prišli do môjho sveta pred pätnásťtisíc rokmi. Nikto nevie odkiaľ.“

„Čo myslíš tým *prišli*?“ spýtal sa Rhysand.

„Úprimne? Netuším, ako sa dostali na Midgard. Dejiny, ktoré stvorili, ich
prezentujú ako... osloboditeľov. Tých, čo priniesli osvetenie. Podľa nich bol
Midgard zanedbaná bezvýznamná planétka, kde žili ľudia a zvieratá bez má-
gie. Asteri si ho vybrali ako miesto, kde chceli budovať dokonalé impérium,
a tvory a druhy bytostí z iných svetov sa tam začali sťahovať cez obrovskú
trhlinu medzi svetmi nazývanú Severná. Teraz vedie iba do Pekkla, ale ke-
dysi viedla... hocikam.“

„Takže trhlina. Ako k nej došlo?“ tlačila na ňu Amren.

„Netuším,“ priznala Bryce. „Nikto nikdy neprišiel na to, ako je to vôbec
možné – a prečo je to na tom mieste na Midgarde a nie inde.“

„A čo sa stalo, keď tie bytosti prišli do tvojho sveta?“ pokračoval Rhysand.
Bryce vdýchla cez zuby, až potom odpovedala.

„Podľa *oficiálnej* verzie sa obyvatelia iného sveta, Pekkla, pokúsili napad-
núť Midgard, aby zničili rozvíjajúce sa impérium – a všetky bytosti, čo tam

žili. Asteri vraj zjednotili všetky tie nové národy pod svojou vlajkou a zatlačili Pekklo späť. Počas toho Severnú trhlinu zabezpečili a odvtedy vedie len do Pekkla. Potom ostala prevažne zatvorená. Postavili okolo nej obrovskú stenu, nech sa nikto z Pekkla nezatúla cez praskliny, a asteri vybudovali vznešené impérium, ktoré malo pretrvať večnosť. Tomu nám prikazujú veriť.“

Tváre pred ňou zostávali bezvýrazné.

„A neoficiálna verzia?“ takmer šepol Rhysand.

Bryce prehltnula, v duchu videla miestnosť v archíve.

„Asteri sú prastaré nesmrteľné bytosti, čo sa živia mocou iných – zbierajú mágiu národov, sveta a krmia sa ňou. My ju voláme prvosvetlo. Poháňa celý náš svet, ale najmä ich. Musíme ju odovzdávať, keď dosiahneme nesmrteľnosť – teda sa dostaneme tak blízko k nesmrteľnosti, ako sa dá. Zrelú, plnú moc dosiahneme rituálom nazývaným ponor. Počas neho nám časť moci zoberú a odvedú ju do skladov prvosvetla pre asterov. Akoby daň za našu moc.“

Nechystala sa im vysvetľovať, čo sa stane po ich smrti. Ako im tú moc, ktorá im ešte zostávala v dušiach, napokon vezmú, kráľ Podzemia ich naženie do Brány mŕtvych, kde sa premení na druhosvetlo, aby poháňalo asterov. Teda, tá časť z neho, ktorá sa k nim dostane, keď si kráľ Podzemia zoberie svoj podiel.

Amren naklonila hlavu, vlasy sa jej zavlnili.

„Takže daň za vašu mágiu, ktorú si prastaré bytosti berú pre svoje vlastné potreby a moc.“ Azriel sa na ňu pozrel, Rhysand mu to zrejme všetko prekladal v mysli. „Desiatok,“ zamrmlala si sama pre seba Amren, akoby jej to niečo pripomínalo.

Rhysand nadvihol obočie. Elegantne mávol svalnatou rukou Bryce, aby pokračovala.

„Čo ešte?“

Znova preglgla.

„Midgard je len posledný zo svetov, ktoré asteri dobyli. Majú plný archív záznamov o rôznych planétach, čo buď dobyli, alebo sa o to pokúsili. Videla som ho tesne predtým, ako som sem prišla. A pokiaľ viem, sú len tri planéty, ktorých obyvateľom sa podarilo asterov vykopnúť – postaviť sa im a poraziť ich. Pekklo, planéta menom Iphraxia a... svet obývaný férmi. Pôvodnými hviezdnyimi férmi,“ ukázala na dýku na Azrielovom opasku, v prítomnosti Hviezdomeča temne zažiarila. „Vy môj meč poznáte pod iným menom, ale zistili ste, čím naozaj je.“

Iba Amren prikývla.

„Myslím si, že preto, lebo pochádza z tohto sveta,“ pokračovala Bryce. „Vyzerá, že je prepojený s tou dýkou. Ukuli ho tu, stal sa súčasťou vašej histórie, no zrazu zmizol. Je tak? Nevideli ste ho pätnásťtisíc rokov a takmer rovnako dlho nehovoríte týmto jazykom – čo dokonale sedí s časom, keď hviezdni féri prišli na Midgard.“

Hviezdni féri – Theia, ich kráľovná, a Pelias, zradný princ, ktorý ju uchvátil. Theia priviedla na Midgard dve dcéry – Helenu, ktorú Pelias násilím pri-nútil, aby sa zaňho vydala, a druhú, ktorej meno si dejiny nepamätali. Aj veľká časť pravdy o Theii sa za tie veky stratila, buď vplyvom času, alebo zásluhou asterskej interpretácie dejín a propagandy. Aidas, princ Rokle, ju miloval – to Bryce vedela. Theia bojovala po boku Pekkla proti asterom, aby oslobodila Midgard. No Pelias ju napokon zabil a jej meno sa takmer stratilo zo všetkých záznamov. Bryce mala v sebe Theiino svetlo – Aidas to potvrdil. Ale okrem toho sa dávno mŕtva kráľovná v asterskom archíve nespomínala.

„Takže ty veríš,“ prehovorila pomaly Amren a v strieborných očiach sa jej zatrblietalo, „že *náš* svet je tou tretou planétou, ktorá odolala tým... asterom.“

Teraz prikývla Bryce. Ukázala na strop cely, ríšu nad ňou.

„Z toho, čo viem, dlho predtým, ako asteri prišli do môjho sveta, boli *tu*. Dobyli ho a zasahovali doň a vládli *tu*. Napokon sa však férom podarilo ich zvrhnúť, poraziť.“ Vydýchla a prezerala si tri tváre pred sebou. „Ako?“ spýtala sa zachrípnuto, zúfalo. „Ako sa vám to podarilo?“

Rhysand ostražito pozrel na Amren. Musela byť niečo ako dvorná historička alebo učenkyňa, ak sa s ňou stále radil o minulosti.

„Naše dejiny neobsahujú žiadnu takú udalosť.“

Bryce ho prerušila.

„Nuž, asteri si váš svet pamätajú. A stále sa na vás hnevajú. Rigelus, ich vodca, mi povedal, že je jeho poslaním nájsť toto miesto a potrestať vás za to, že ste ich poslali dokelu. V podstate ste nepriateľ číslo jeden.“

„Rhysand, je to v našich dejinách,“ ozvala sa Amren vážne. „Lenže asterov nepoznáme pod tým menom. Tu ich voláme daglani.“

Bryce by prisahala, že Rhysand trochu zbledol. Azriel sa zamrvil na stoličke, krídla mu zašuchotali. „Všetkých daglanov zabili,“ skonštatoval Rhysand pevným hlasom.

Amren striaslo. To akoby v Rhysandovi vyvolalo ešte väčšie zdesenie.

„Zjavne nie,“ šepla.

Bryce zatlačila na Amren.

„Máte nejaké záznamy o tom, ako ich porazili?“ V hrudi sa jej rozžiarilo zrníčko nádeje.

„Nič okrem prastarých piesní o krvavých bitkách a obrovských stratách.“

„Ale ten príbeh... mohol by podľa vás byť pravdivý?“ naliehala Bryce. „Nesmrtelní zlí despoti, čo vládli tomuto svetu, a vy ste sa proti nim spojili a vyhnaní ich?“

Ich mlčanie bolo dostatočnou odpoveďou.

Rhysand však pokrútil hlavou, akoby tomu stále neveril.

„Ty si myslíš...“ pozrel sa Bryce do očí, v tých svojich mal opäť sústreďenie predátora. Bohovia, ten je ale hrozivý. „Ty veríš, že tí daglani – *asteri* – sa sem chcú vrátiť a pomstiť sa. Po pätnásttisíc rokoch.“

„To je pre Rigela asi tak päť minút,“ uviedla veci na pravú mieru Bryce. „Má nekonečno času... a zdrojov.“

„Akých zdrojov?“ Chladné, ostré slová – ako od vodcu, ktorý sa snaží vyhodnotiť, čo hrozí jeho národu.

Ako vôbec opísať zbrane alebo sírové strely, alebo mechanoobleky, omegey, alebo moc asterov? Ako vyjadriť bezcitnosť a krutosť letiaceho náboja? Možno to bolo bezhlavé, ale... natiahla ruku k Rhysandovi.

„Ukážem ti ich.“

Amren a Azriel sa naňho ostro pozreli. Akoby ho chceli varovať, že to môže byť pasca.

„Počkaj,“ povedal Rhysand a rozplynul sa.

Bryce myklo.

„Vy... vy sa viete teleportovať?“

„Voláme to odvíevanie,“ zatiahla Amren. Bryce by prisahala, že Azriel sa uškŕňal. „Ty to vieš?“

„Nie,“ zaklamala Bryce. Ak aj Azriel vycítil jej klamstvo, tentoraz ju neprezradil. „Sú len dvaja féri, ktorí to dokážu.“

Teraz myklo Amren.

„Dvaja... na celej vašej planéte?“

„Tipujem, že vy máte takých viac.“

Azriel, keďže nemal Rhysanda, čo by mu prekladal, ich iba mlčky sledoval. Bryce by dala ruku do ohňa za to, že ho obkolesovali tiene ako Ruhna, ale... divokejšie. Ako Cormacove.

Amren sklonila hlavu.

„Len tí najmocnejší, ale áno. Mnohí to dokážu.“

Ako na povel sa zrazu objavil Rhysand s malou striebornou guľou v ruke.

„Veritas?“ spýtala sa Amren a Azriel nadvihol obočie.

Rhysand ich ignoroval a natiahol druhú ruku, v ktorej mal drobnú striebornú fazuľku.

Bryce si ju vzala a pozrela sa na guľu, čo položil na zem.

„Čo je to?“

„Podrž ju, myslí na to, čo nám chce ukázať, a spomienky sa zachytia vnútri, aby sme si ich mohli pozrieť.“

Jednoduché. Ako kamera pre myseľ. Ochetne zdvihla guľu zo zeme. Bola hladká a studená. Lahšia, než čakala. Takže vnútri dutá.

„Podme na to,“ povedala a zavrela oči. Predstavila si zbrane, vojnu, bojiská, čo videla v telke, mechanoobleky, zbrane, ktoré sa naučila používať, hodiny, čo jej dával Randall, moc, ktorú za ňou vrhol Rigelus po chodbe...

V tej chvíli to zastavila. Predtým ako skočila do brány, predtým ako opustila Hunta a Ruhna. Nechcela to znovu zažiť. Nechcela im ukázať, čoho je schopná. Odhaliť roh alebo schopnosť teleportovať sa.

Otvorila oči. Guľa zostávala tichá a matná. Položila ju naspäť na dlážku a pokotúľala ju k Rhysandovi.

Neviditeľným vetrom si ju zdvihol do dlane a jemne sa jej dotkol. Všetko, čo bolo v jej mysli, sa prehralo v guli.

Ako fotomontáž spomienok to bolo asi ešte horšie: násilie, brutálna ľahkosť, s akou asteri a ich poskokovia zabíjali všetkých bez rozdielu.

To, čo cítila ona, však nebolo nič oproti prekvapeniu a hrôze, čo sa zračilo na tvárach jej väzňateľov.

„Zbrane,“ ukázala Bryce na pušku, z ktorej strieľal Randall v jej spomienke a trafil presne do stredu pol míle vzdialeného terča. „Sírové strely.“ Rozvíjajúce sa zlaté svetlo ničenia, keď okolo nej vybuchovali budovy v Polmesiaci. „Omegy.“ *SPQM* Faustus sa blížil temnými hĺbinami oceánu. „Asteri.“ Rigelova dobiela rozžeravená moc trhala kamene a sklo aj samotný svet.

Rhysand sa ovládol a na tvári sa mu opäť zjavila chladná maska.

„V takomto svete žiješ.“

Nebola to celkom otázka, ale Bryce aj tak prikývla.

„Áno.“

„A oni to chcú všetko... priniesť sem.“

„Áno.“

Rhysand hľadel priamo pred seba. Rozmýšľal. Azriel stále cival na miesto, kde veritas zobrazila hrôzostrašné ničenie jej sveta. Zhrozený, no premýšľajúci. Už ten výraz videla – na Huntovej tvári. Myslel bojovníka, ktorá ide na plné obrátky.

Amren sa otočila k Rhysovi a pohľady sa im stretli. Bryce ten pohľad poznala. Prebehol medzi nimi tichý rozhovor, aký často viedla s Ruhnom.

Srdce ju bolelo od túžby znovu to vidieť, znovu to zažiť. Upokojovalo ju to, zostrojilo jej sústredenie.

Asteri tu boli – pod iným menom, ale boli tu. Predkovia týchto férov ich porazili. Urd ju poslala sem, nie do Pekkla. Sem, kde stretla majiteľa dýky, ktorá rozospievala Hviezdomeč. Akoby to bol magnet, čo ju pritiahlo do tohto sveta, na breh tej rieky. Môže to byť naozaj nôž z proroctva?

Verila, že zničiť asterov bude také jednoduché ako zničiť jadro prvosvetla, ale Urd ju poslala sem. Do pôvodného sveta midgardských férov. Nemala na výber, musela veriť Urdinmu úsudku. A modliť sa, aby Ruhn, Hunt a všetci jej milovaní na Midgarde vydržali, kým ona nájde spôsob, ako sa dostať domov.

Ak sa jej to nepodarí...

Bryce preskúmala striebornú fazuľku, čo sa jej leskla v dlani.

„Prehltni ju a bude ti prekladať náš jazyk. Navyše ním budeš môcť hovoriť,“ povedala Amren bez toho, aby sa na ňu pozrela.

„Paráda,“ zamrmlala.

Nedokáže nájsť cestu domov. Ak sa kvôli tomu musí naučiť žiť v tomto svete... tak sa jej znalosť jazyka zide, najmä ak uváži, koľko báchoriek ešte bude musieť posplietat'. A nie, tým trom nedôveruje, ale keď sa jej toľko vy-pytujú, veľmi pochybuje, že by ju chceli otráviť. Alebo že by si s tým dávali takú námahu, veď by stačilo jej jednoducho podrezať hrdlo.

Nebola to upokojujúca myšlienka, no aj tak si fazuľku vložila do úst, na-zbierala sliny a prehltna. Chladila ju na jazyku, potom v hrdle, až napokon pocítila, ako jej hladko vkĺzla do žalúdka.

Mozog jej preťal blesk. Trhalo ju na dvojce. Telo už nezvládalo nápor že-ravého svetla...

Vrazila do nej temnota. Tichá, večná, upokojujúca.

Nie – to bola miestnosť okolo nej. Kľačala na dlážke, schúlená si objí-mala kolená a... žiarila. Osvetlila Rhysandovu a Amreninu šokovanú tvár.

Azriel sa nad ňou skláňal, držiac ten smrtonosný nôž vydávajúc zvlášť-ne čierne svetlo.

Všimol si temnotu presakujúcu z dýky a zažmurkal. To bol najväčší pre-jav prekvapenia, aký uňho Bryce videla.

„Odlož ho, blázon,“ sykla Amren. „Spieva pri nej, a keď ho k nej priblížiš...“

Dýka zmizla z Azrielovej ruky, odfúkol ju tieň. V miestnosti zavládlo ticho, napäté a vlniace sa.

Bryce sa pomaly postavila, tak ako ju učil Randall s mamou vstávať v prítomnosti vanirov a iných predátorov.

V tej chvíli to našla vo svojom mozgu: reč, ktorú predtým nepoznala. Sede-la jej na jazyku, pripravená na použitie, rovnako prirodzená ako materinská. Chvela sa jej na pokožke, štipala ju na chrbtici, medzi lopatkami... Počkať!

Och, nie. Nie, nie, nie.

Bryce sa neodvážila siahnuť si na tetovanie rohu, pritiahnúť pozornosť k slovám *S láskou je možné všetko*. Cítila, ako reagujú na mágiu fazuľky, nech už bola akákoľvek, a len sa modlila, aby to nebolo vidieť.

Modlitby neboli vyslyšané.

Amren sa otočila k Rhysandovi.

„Tie žiariace písmená na jej chrbte... sú rovnaké ako v Knihe výdy-chov,“ povedala tým novým, zvláštnym jazykom. *Ich jazykom*.

Asi ich videli cez tričko, keď bola na zemi. Štipanie s každým nádychom ustupovalo, akoby žiara pohasínala. Ale škody už boli napáchané.

Znovu sa na ňu skúmavo zahľadeli. Traja zabijaci zhodnocujúci hrozbu. Rhysand prehovoril tichým hrozivým tónom.

„Vysvetli to, inak zomrieš.“

2

V tichej vlhkej kúpeľni, kde rev davu prenikal cez popraskané zelené kachličky iba tlmene, stekala Tharionova krv do porcelánového umývadla. Nadýchol sa nosom. Vydýchol ústami. Po rebrách mu prebehli vlny bolesti.

Zostaň na nohách.

Rukami zvieral obité okraje umývadla. Znovu sa nadýchol, sústredil sa na tie slová, nútil kolená, aby ho udržali. *Doriti s tebou, udrž sa na nohách.* Dnes dostal nakladačku.

Minotaur, ktorému čelil v ringu kráľovnej Zmije, bol dvakrát taký ťažký a minimálne o meter dvadsať vyšší. Tharion mal v pleci krvácajúcu dieru od jeho rohov, lebo sa nestihol uhnúť, a niekoľko zlomených rebier od úderov pästí veľkých ako jeho hlava.

Opäť vydýchol, zvrátil tvár a siahol po malom balíčku prvej pomoc na umývadle. Roztrasenými prstami vybral fľaštičku s nápojom, čo otupí bolesť a urýchli hojenie vanirského tela.

Uzáver odhodil do smetného koša vedľa umývadla k zakrvaveným tampónom a obväzom, ktorými si čistil tvár. Z nejakého dôvodu bolo preňho dôležitejšie vidieť si tvár, vidieť chlapa, ako sa najprv zbaviť bolesti a postarať sa o ranu na pleci.

Odraz v zrkadle nebol pekný. Fialové šmuhy pod očami ladili s modriami na sánke, rozbitými perami a opuchnutým nosom. Všetko sa zahojí a zmizne rýchlo, ale tá prázdnota v jeho pohľade... Bola to jeho tvár, no aj tak naňho zo zrkadla hľadeli cudzinec.

Tharion si nepozeral do očí, len naklonil fľaštičku a vypil jej obsah. Tekutina bez chute mu zaplavila ústa a hrdlo. Kedysi rovnako bezstarostne do seba hádzal panáky. Za niekoľko týždňov išlo všetko doriti. Celý jeho poondný život bol v riti.

Vzdal sa všetkého, čím kedy bol a mal byť.

Vybral si toto. Pripútal sa ku kráľovnej Zmiji. Bol zúfalý, ale táčcha jeho rozhodnutia ho gniavila. Tie dva dni, odkedy prišiel, nesmel opustiť sklady – a vlastne ani nechcel. Postarali sa aj o jeho potrebu vrátiť sa do vody: o poschodie nižšie mu pripravili špeciálnu vaňu, kde prúdila voda priamo z Istrosu.

Nebol v rieke ani necítil vietor či slnko, nepočul šum rozhovorov ani rytmus bežných dní. Nemal ani len okno, ktoré by viedlo von.

Dvere sa so zavrzgáním otvorili a návštevu prezradila známa ženská vôňa. Akoby to na tomto mieste a o tomto čase mohol byť niekto iný.

Kráľovná Zmija mala skupinu bojovníkov, ale oni dvaja... k nim pristupovala ako k cenným koňom. Bojovali len v najlepších časoch. Kúpeľňu mali sami pre seba, ako aj izby o poschodie vyššie.

Kráľovná Zmija ich vlastnila a chcela, aby to všetci vedeli.

„Zahrial som ti ich,“ zachrčal Tharion ponad plece Ariadne. Tmavovláska dračica v čiernom overale, čo jej zdôrazňoval ženské krivky, sa k nemu otočila.

Tharion a Ariadne mali vyzeráť sexi a štýlovo, hoci ich kráľovná Zmija nabádala, aby sa pre pobavenie davu nechali zmlátiť do krvi.

Ariadne zastala pri umývadle opodiaľ, a kým si umývala ruky, skúmala si tvár v zrkadle.

„Pekná ako vždy,“ utrúsil.

Vyslúžil si hodnotiaci pohľad.

„Ty vyzeráš príšerne.“

„Aj ja ťa rád vidím.“ V bruchu ho štekľil liečivý nápoj.

Nozdry sa jej jemne rozťahli. Nebolo múdre provokovať dračicu, ale v poslednom čase to vyzeralo na sériu hlúpych rozhodnutí, tak prečo by ju mal prerušiť?

„Máš v pleci dieru,“ povedala mu s pohľadom upretým do očí.

Tharion sa pozrel na otrasné zranenie, koža sa už sťahovala, mal pocit, akoby mu tam behali pavúčky.

„Upevňuje to charakter.“

Ariadne si odfrkla a vrátila sa k svojmu odrazu v zrkadle.

„Vieš, ženám venuješ dosť pozornosti. Začínam si myslieť, že je to obrana.“
Stuhol.

„Pred čím?“

„Neviem, a je mi to jedno.“

„Au.“

Ariadne sa na seba skúmavo pozerala. Že by aj ona hľadala svoje ja – tú, ktorou bola, než prišla sem? Alebo možno tú, ktorou bola, než ju Astronóm uväznil v prsteni a desaťročia nosil na ruke?

Tharion urobil, čo od neho kráľovná Zmija žiadala: prostredníctvom Zborov vypustil do sveta spleť klamstiev, že Ari prevelili z bezpečnostných dôvodov. Takže kráľovná Zmija ju vlastne nevlastnila ako otrokyňu – Ari bola stále majetok niekoho iného. Len tu... bývala.

„Tvoje zbožňujúce publikum čaká,“ povedal a siahol po ďalšom vatovom tampóne. Pridržal ho pod tečúcou vodou a potom si začal čistiť krv z hru-

de. Mohol by proste skočiť do sprchy, ale nezahojené rany by ho pekkelne štípali. Vykrúcal sa a snažil sa dostať k obzvlášť nepeknej reznej rane na ľavej lopatke. Ani dlhými prstami ju však nedočiahol.

„Ukáž,“ vzala mu z ruky tampón.

„Ďakujem, Ar... Ariadne.“ Takmer ju oslovil Ari, ale nezdalo sa mu múdre provokovať, keď mu ponúkla pomoc.

Tharion sa oprel dlaňami o umývadlo. Jemne mu čistila ranu, utierala krv a on zvieral okraj tak pevne, až takmer popraskal. Zaškrípala zubami.

„Môžeš mi hovoriť Ari.“

„Myslel som, že neznášaš tú zdobneninu.“

„Zdá sa, že ju budú aj tak všetci používať, takže ti to môžem rovno dovoliť.“

„Rozmýšľala si takto aj vtedy, keď si opustila moje priateľky tesne predtým, než na ne zaútočil smrtiar?“ Nedokázal potlačiť uštipačný tón. Dočerta so snahou nepohnevať si ju. „Všetci od teba čakali to najhoršie, tak si si povedala, že načo sa usilovať?“

Odfrkla si.

„Tvoje priateľky... myslíš tú bosorku a tú červenovlasú?“

„Áno. Fakt úctyhodné nechať ich tam.“

„Vyzerali, že sa vedia o seba postarať.“

„Vedia. Ale aj tak si tam mala zostať.“

„Ak ťa tak trápi ich bezpečnosť, možno si tam mal byť ty.“ Hodila tampón do smetí a vzala ďalší. „Kto ťa vlastne naučil bojovať?“

Nechal tú hádku, aj tak nikam nevedla. Nedokázal ani určiť, prečo sa mu práve teraz zachcelo to spomenúť.

„A ja som si myslel, že o mne nechceš nič vedieť.“

„Nazvime to zvedavosť. Nevyzeráš... dosť seriózne na to, aby si bol kapitán rozviedky Riečnej kráľovnej.“

„Aká lichotníčka.“

V očiach jej zahoreli uhlíky. Pokrčil plecami.

„Klasika: po škole som sa zapísal na Vojenskú akadémiu Modrého dvora a potom som si roky brúsil schopnosti v tejto oblasti. Nič extra. A ty?“

„Boj o prežitie.“

Otvoril ústa, že jej odpovie, ale dračica sa otočila na päte.

„Ari...“ zavolal, skôr ako prišla k dverám. „Nečakali sme.“

Otočila sa a nadvihla obočie.

„Nečakali čo?“

„Od teba to najhoršie.“

Skrivila tvár – zúrivosť, žiaľ a štipka hanby. No možno si to posledné iba namýšľal. Neodpovedala a vyšmykla sa von.

Kúpeľňu opäť naplnil zvuk kvapkajúcej krvi.

Tharion počkal, kým sa mu vďaka elixíru zahojila väčšina rán. Ani si nezatiahol hornú časť čierneho overalu, rovno sa vydal za dračicou do tepla, smradu a svetla zápasníckej arény.

Ari práve začínala. S pôsobivým pokojom nastupovala proti trom levím premenlivým. Obrovské mačky ju hrozivo obchádzali v kruhoch. Otáčala sa s nimi, nedovolila im dostať sa jej za chrbát. Pokožka jej žiarila ako roz-tavené šupiny, v čiernych očiach sa zjavovali červené záblesky.

Na druhej strane arény sa v jednosmernom okne nad ringom odrážali silné reflektory. Tharion vedel, kto stojí na jeho druhej strane, uprostred prepychového pohodlia súkromných komnát. Kto pozoruje dračicin boj a hodnotí intenzitu revu zhromaždených divákov.

„Zradca,“ zasyčal niekto po ľavej strane.

Tharion sa obzrel a uvidel dvoch mladých mér. Zazerali naňho z vy-výšených sedadiel. Obaja držali pivo a v očiach mali sklený pohľad nazna-čujúci, že zďaleka nie je ich prvé.

Venoval im nevýrazné kývnutie hlavou a znovu sa otočil k ringu.

„Posratý hajzel,“ precedil cez zuby druhý.

Tharion sledoval Ari. Z úst sa jej valila para. Jeden z levov skočil a zah-nal sa po nej prstami, na konci ktorých mal zahnuté pazúry, ale ona sa uhla. Na mieste, kde stála, zostali na betónovej dlážke vypálené stopy. Predbežné značky.

„Poondiaty akože kapitán,“ vyrýval prvý mér.

Tharion zaškrípал zubami. To nebolo prvý raz, čo ho v posledných dňoch niekto z jeho ľudí spoznal a dal mu otvorene najavo svoje pocity. Všetci ve-deli, že Tharion zradil Modrý dvor. Všetci vedeli, že zradil a prišiel *sem*, aby slúžil zvrátenej vládkyni Trhu všetkých chutí. Riečna kráľovná a jej dcéra sa o to postarali.

Kapitán Neviemaký, nazval ho raz Ithan Holstrom. Zdalo sa, že teraz bol stelesnením toho mena.

Vzdal si sa toho, pripomínal si. Už nikdy nebude môcť ani strčiť nohu do Istrosu. Ak by to urobil, jeho bývalá kráľovná by ho okamžite zabila. Alebo by rozkázala svojim sobekom, aby ho roztrhali na kusy. Stiahlo mu žalúdok.

Vedel, že rodičia sú nažive, ale len preto, že mu poslali správy, v ktorých vyjadrili svoj hnev a sklamanie. *Už sme o jedno dieťa prišli*, písala matka. *A teraz strácame ďalšie. Tharion, prečo si zradil? Na čo si, pre hĺbky Ogenas, myslel?*

Neodpísal. Neospravedlnil sa za to, že konal tak neuvážene a sebecky. Ani len nepomyslel na ich bezpečnosť, než sa dopustil tohto bláznovstva. Nie-lenže prisahal vernosť kráľovnej Zmiji, navyše sa k nej pripútal. Po všetkom tom svinstve, čo sa udialo v Pangere... Aj tak už nebol nikde v bezpečí. Iba tu, kde vládla kráľovná Zmija.

Pozoroval Ari v ringu. *Vzdal si sa toho*, zopakoval si v duchu rozhodne. *Kvôli tomuto*.

„Si zneuctenie,“ pokračoval druhý mér.

Na hlave a nahých pleciach mu pristálo niečo tekuté a spenené. Ten pako naňho vylial pivo.

Tharion na nich zavrčal a méri mali tolko zdravého rozumu, že o krok cúvli, akoby si predsa len spomenuli, čoho je schopný, ak ho niekto vyprovokuje. No skôr ako z nich stihol vymlátiť duše, ozval sa jeden z osobných strážcov kráľovnej Zmije – jeden z tých férskech zradcov so skleným pohľadom.

„Rybkoš, volá ťa šéfka. Okamžite.“

Tharion zmeravel, ale nemal na výber. Ak by vzdoroval, ten pocit ťahania v bruchu by sa iba zhoršil. Radšej to mať za sebou hneď.

Tak tam tých idiotov nechal. Nechal Ari s levmi, ktorých upečie o takých dvadsať minút, alebo keď usúdi, že už predviedla dostatočnú šou, a urobí, čo by zvládla aj bez toho, aby vôbec vkročila do arény.

Nepochyboval o tom, že nejaký predavač už čaká na chodbe, aby prepečené mŕtvoly schmatol a predal ich v stánku s jedlom. Nie nadarmo to tu volali Trh všetkých chutí.

Cesta hore, do miestnosti za jednosmerným oknom, bola dlhá a tichá. Prinútil aj myseľ, aby sa stíšila. Aby jej na ničom nezáležalo.

Bolo však jednoduchšie si to povedať, ako to aj urobiť, pretože v hlave sa mu stále hmýrili všetky spomienky: neúspešný útok na labák, Cormacova smrť... Všetci boli neuveriteľne sprostí, keď si mysleli, že sa môžu vzoprieť asterom. Až napokon skončil tu.

Ak mal byť úprimný, tak sem mal nasmerované už nejaký čas. Počnúc debaklom s dcérou Riečnej kráľovnej. Potom Lesiina smrť pred rokom. Minulý mesiac bol iba vyvrcholením tých sračiek. A toho, aký úbohý, mizerný niktoš bol on sám.

Tharion raz klopol na drevené dvere a vstúpil.

Kráľovná Zmija stála pri okne s výhľadom na jamu, kde Ari provokovala levov. Veľké mačky sa už zúfalo snažili utiecť. Všade, kam v ringu skočili, im cestu zablokovala stena z plameňov.

„Má prirodzený talent urobiť šou,“ poznamenala kráľovná Zmija bez toho, aby sa otočila. Vládkyňa Trhu všetkých chutí mala biely overal zvýrazňujúci jej štíhlu postavu a bola bosá. V starostlivo upravených prstoch s nalakovanými nechtami držala cigaretu. „Mohol by si sa od nej učiť.“

„To je rozkaz alebo rada?“ oprel sa o drevený rám dverí.

Kráľovná Zmija sa otočila, lesklé tmavé vlasy sa jej zavlnili. Na perách mala obvyklý tmavofialový rúž, ktorý zvýrazňoval bledú pokožku hadej premenlivej.

„Vieš, koľko roboty mi dalo zohnať toho minotaura?“

Tharion mlčal. Kolkokrát takto stál pred Riečnou kráľovnou a mlčky počúval, ako sa doňho naváza? Už dávno stratil prehľad.

Zaleskli sa jej zuby, jemné tesáky kontrastujúce s tmavými perami.

„Päť minút, Tharion?“ zavrčala hrozivo. „Tolko práce a všetko, čo za to dostanem, je päťminútový zápas?“

Tharion si ukázal na plece.

„Mal som pocit, že už som sa nechal doráňať a pohadzovať po ringu dosť dlho.“

„Ja by som to rada videla ešte veľakrát. Nebaví ma prizeráť sa, ako sa dostávaš do vývrtky a lámeš býkovi krk.“

Zohla prst. Ťahanie v útrobach zosilnelo. Akoby mali jeho nohy vlastnú vôľu, pohli sa. Preniesli ho k oknu, ocitol sa po jej boku.

Nenávidel to – nie jej volanie, ale fakt, že už sa mu vôbec nesnažil vzdorovať.

„Aby som vykompenzovala tvoje zlyhanie, povedala som Ari, nech naťahuje zápas,“ zatiehla kráľovná Zmija. Naklonila hlavu k ringu. Ari s tvárou prázdnu a chladnou pražila levy v plameňoch, až vrieskali.

Tharionovi za obrátil žalúdok. Nečudo, že Ari nezostala dlhšie, aby sa porozprávali. Ale pomohla mu. Netušil, čo si má o tom myslieť.

„Nabudúce sa snaž trochu viac,“ zasyčala mu do ucha Zmija a perami sa mu ošuchla o pokožku. Ovoňala ho. „Tí mérski chuligáni ťa pooblievali.“

Tharion odstúpil.

„Načo si si ma zavolala?“ Túžil po sprche a úlave, ktorú mu poskytoval iba spánok.

Pery sa jej zvltnili. Vyhrnula si biely rukáv a odhalila mesačnú pokožku.

„Myslela som si, že potrebuješ trochu povzbudiť, vzhľadom na to, ako málo zápalu si vložil do svojho predstavenia.“

Tharion zaťal zuby. Nebol otrok – hoci bol taký hlúpy a zúfalý, že sa jej ponúkol za otroka. Namiesto toho mu ponúkla niečo takmer rovnako zlé: jed, ktorý vedela vyrábať iba ona. A keď ho už raz ochutnal... v ústach sa mu začali zbiehať sliny. Vôňa jej pokožky, krvi a jedu pod ňou – bol pri nej bezmocný ako nejaké primitívne zviera.

„Ak by som ti trochu dala pred každým zápasom, možno by si mal viac... výdrž,“ zamyslela sa, otŕčajúc mu predlaktie ako jeho osobnú hostinu.

S poslednými zvyškami vlastnej vôle sa jej zahľadel do očí. Ukázal jej, ako veľmi to nenávidí, ako veľmi nenávidí ju. Aj seba.

Usmiala sa. Vedela to. Vedela, že keď zbehol z Modrého dvora k nej, do tohto života, hovoril si, že to miesto je útočiskom, ale čoraz ťažšie sa mu zatvárali oči pred tým, čím je naozaj.

Oneskorený trest.

Kráľovná Zmija si zaryla dlhý zlatý necht do pokožky na zápästí. Otvorila si žilu prekypujúcu tým mliečnym opalizujúcim jedom, po vypítí ktorého videl samotných bohov.

„Daj si,“ ponúkla ho a Tharion chcel jačať, plakať, utiecť, ale namiesto toho jej schmatol ruku, priložil si ju k perám a nasal si plné ústa jedu.

Bolo to krásne. Bolo to hrozné. Prehnalo sa to ním. Vo vzduchu sa trblietali hviezdy. Čas sa spomalil, nenáhlil sa. Vyčerpanie a bolesť zmizli.

Chýr o jej jede sa k nemu doniesol dlho predtým, ako sem prišiel: poskytoval najlepšie drogové opojenie, aké smrteľník mohol okúsiť. Po tom, ako ho ochutnal, musel súhlasiť. Nezazlieval tým zradcovským férom, že jej za to slúžili ako telesná stráž.

Kedysi ich ľutoval, opovrhoval nimi.

A teraz bol jedným z nich.

Kráľovná Zmija mu pohladila krk, miesto, kde sa mu objavovali žiabre. Škrabla ho dlhými nalakovanými nechtami – znak vlastníctva. Nielen jeho tela, ale aj toho, kým bol aj kým je.

Zovrela mu hrdlo. Tentoraz to bola pozvánka.

Perami sa mu obtrela o ucho.

„Zistime, akú máš výdrž teraz, Tharion,“ šepla.

„Nemôžeme tam Thariona len tak nechať.“

„Ver mi, Holstrom, kapitán Neviemaký sa o seba vie postarať.“

Ithan sa zamračil na Tristana Flynna sediaceho na druhej strane rozheganého stolíka. Declan Emmet a jeho priateľ Marc sa rozprávali s predavačom pri jednom z mnohých stánkov. Premennlivý so sovou hlavou bol tretí, s kým dnes hovorili, dúfajúc, že získajú nejaké správy o uväznených priateľoch – a už dvanásť člen podsvetia, ktorého za posledné dva dni kontaktovali.

Ithan už strácal trpezlivosť s tými bezvýslednými rozhovormi, tak podpichoval Flynna ďalej.

„Takže takíto sú féri? Nechajú svojich priateľov trpieť?“

„Naser si, vlíča,“ odpovedal Flynn s pohľadom stále upretým na Declana a Marca, ktorí využívali svoj šarm naplno. Ešte aj zvyčajne neochvejne pokojný Flynn mal kruhy pod očami. Za posledné dni sa len zriedka usmial a vyzeral, že spáva tak málo ako Ithan.

Napriek tomu mu Ithan, obrazne povedané, skočil po krku.

„Takže Ruhnov život pre vás znamená viac ako...“

„Ruhn je v poondenej *temnici* a mučia ho asteri,“ zavrčal Flynn. „Tharion je tu, lebo zbehol od vlastného dvora. To on sa rozhodol sem prísť.“

„Keď sa to tak vezme, aj Ruhn sa rozhodol ísť do Večného mesta...“

Flynn si prehrabol hnedé vlasy.

„Ak mieniš frflať, tak radšej odíď.“

„Nefrlem. Len hovorím, že máme priateľa v zlej situácii doslova *pod nosom* a ani sa mu nesnažíme pomôcť,“ ukázal na druhé podlažie obrovského skladu, na nenápadné dvere vedúce do súkromných komnát kráľovnej Zmije.

„Opakujem, Ketos zbehol. Tu veľa nezmôžeme.“

„Bol zúfalý...“

„My všetci sme zúfalí, doriti,“ zamrmlal Flynn a premeral si okoloidúceho drakiho, ktorý niesol balík, čo smrdel ako úhorie mäso. Vzdychol si. „Holstrom, teraz vážne, choď späť domov. Oddýchni si.“ Ithan si znovu všimol strhanú tvár férskeho lorda. „A,“ dodal Flynn, „ju zober so sebou.“ Kývol k ženskej postave meravo sediacej pri susednom stole, napätej a sústredenej. Na pleciach jej pospávali tri ohnivé rarášky.

Áno. To bol druhý zdroj Ithanovej frustrácie: povinnosť dohliadať na Sigrid Fendyrovú.

Bolo by rozumnejšie nechať ju v dome férov, ktorý bol teraz asi aj jeho domom, ale odmietala tam zostať. Trvala na tom, že pôjde s nimi.

Sigrid musela vidieť a vedieť *všetko*. Ak čakal, že po tolkých rokoch v nádrži pre mystikov bude bojazlivá, mylil sa. Už dva dni mu liezla na nervy, pretože chcela dopodrobna spoznať príbeh Fendyrovcov, ich nepriateľov, Ithanových nepriateľov... chcela vedieť absolútne všetko o všetkom, čo sa stalo, kým bola v zajatí u Astronóma.

Ona mu o svojej minulosti toho veľa nepovedala – o otcovi nevedela nič, až kým jej Ithan neporozprával, ako bol kedysi následníkom primusa, kým ho jeho sestra Sabine nevyzvala na súboj, ktorý aj vyhrala. Ithan si myslel, že ho zabila, ale zjavne ho iba poslala do vyhnanstva, kde sa narodila Sigrid. Všetko okrem tohto bola absolútna záhada. Ithan vlastne ani nechcel vedieť, čo dohnalo člena rodu Fendyrovcov k tomu, že predal svoju následníčku – predal *alfu* – Astronómovi.

Následníčka teraz ticho sedela, pretože sotva urobila dva kroky na Trhu všetkých chutí, zavrčala: *Kto by, pre bohov, nakupoval na takomto nechutnom mieste?* V okamihu sťažila Marcovi a Declanovi prácu, keďže na nich začali zazeráť všetci predavači, čo to počuli.

A vďaka tunajšej sieti informátorov to počuli všetci.

Tak jej Flynn rozkázal, aby sedela sama. Nuž, okrem jej ohnivej kabaly. Kamkoľvek sa Sigrid pohla, rarášky išli s ňou.

Ithan netušil, či to puto medzi nimi vzniklo v dôsledku rokov v zajatí, spoločnej traumy alebo proste preto, že boli ženy v čisto mužskej domácnosti, ale z tých štyroch báb ho bolela hlava.

„Je pre ňu príliš nebezpečné byť na verejnosti,“ pokračoval Flynn. „Hocikto môže nahlásiť, že ju videl.“

„Nikto nevie, kto je. Pre nich je to len ďalšia anonymná vlčica.“

„Hej, ale stačí jedna zmienka pred Sabine alebo Ameliou, že sa vláčiš s vlčicou, a budú vedieť. Prekvapuje ma, že im o tom ešte nikto nepovedal.“

„Sabine je krutá, ale nie hlúpa. Nezačne si na ihrisku kráľovnej Zmije.“

„Nie, to nie. Počká, kým prejdeme do Obchodnej štvrte.“ Anjeli už dlho ignorovali všetko, čo sa dialo v uliciach v ich štvrti, pretože ich príliš zamestnávali príchody a odchody zo vzdušných veží.

Ithan zazrel na féra. Normálne s Flynnom vychádzali dobre. Dokonca ho mal rád. Ale odkedy Ruhn, Hunt a Bryce zmizli...

Zmizli nebol ten správny výraz, aspoň nie pokiaľ išlo o Ruhna a Hunta. Ich zajali, ale Bryce... nikto nevedel, čo sa s ňou stalo. Preto boli teraz tu, hľadali akúkoľvek informáciu. Declanovo pátranie prostredníctvom počítača sa ukázalo ako márne.

Hocijaká informácia o Bryce, Ruhnovi, Athalarovi... zúfalo po nej túžili. Po smere. Iskre, ktorá by im osvetlila cestu. Po hocičom, čo by bolo lepšie ako sedieť na zadku a nič nerobiť.

Ithan sa pozrel na svoju stoličku. *On* teraz robil presne to: sedel na zadku. A nič nevedel.

Skôr ako dovolil sebanenávisti začať zuby, vstal a prešiel k Sigrid pozorujúcej zákazníkov Trhu všetkých chutí. Zdvihla k nemu podráždený a opovržlivý pohľad.

„Toto je zlé miesto.“

Nehovor, mal chuť jej odseknúť.

„Má svoj zmysel,“ odpovedal vyhýbavo.

Keď ju vytiahol z nádrže, išiel s ňou rovno do domu férov, kde s ňou zostal, kým Flynn a Declan predstierali, že v ich svete je všetko v poriadku. Ďalej pracovali pre Zbory a neprítomnosť princa Ruhna vysvetlili ako dovolenku, ktorú už veľmi potreboval.

Ithan len čakal, kedy sa zjavia vojaci. Alebo zabijaci, ktorých poslali asteri alebo Sabine, alebo Astronóm.

Žiadne otázky však neprichádzali. Ani vypočúvanie. Ani zatknutia. Jesenný kráľ ani len nevypočul Flynnu a Deca, hoci nepochybne vedel, že jeho synovi sa niečo stalo. Veď kam šiel Ruhn, jeho dvaja priatelia išli s ním.

Verejnost' netušila, čo sa stalo vo Večnom meste. Ani Ithan a férski lordi nemali veľa informácií, ale vedeli aspoň to, že ich priatelia vošli do pevnosti asterov, ale von už nevyšli. Asteri, prípadne ďalšie mocné bytosti zapletené do toho celého... oni vedeli, že je do toho namočený aj Ithan a ostatní, hoci v ten deň tam neboli. Napriek tomu neurobili nič preto, aby ich potrestali.

Nebola to upokojujúca myšlienka.

Sigrid naklonila hlavu s vlčím záujmom.

„Chodíš sem často?“

S hocikým iným by žartoval o umení flirtovať a nadviazať rozhovor, ale Sigrid buď humor nepoznala, alebo ju absolútne nezaujímala. Vzhľadom na to, čo prežila, jej to nemal za zlé.

„Keď si to vyžaduje moja práca pre Zbory alebo pre svorku. Ale, vďaka bohom, to je len zriedka.“

Zovrela pery.

„Astronóm sem chodil často.“ V deň, keď sa Ithan vrátil k Astronómovi, aby ju oslobodil, prastarý stavec bol akurát tu a kupoval nejakú súčiastku k nádrži.

„Aj tušíš, ku komu chodieval?“ Bola to nenútená otázka.

Sigrid sa nenápadne poobzerala. Ak by mala vlčiu podobu, nepochyboval, že by zastrihala ušami a snažila sa zachytiť každý zvuk.

„Myslím, že k satyrov. Raz som ho počula ho spomínať. Predáva soli a iné veci,“ odpovedala bez toho, aby odtrhla zrak od rušného trhu.

Ithan zaletel pohľadom k poschodiu – k zatvoreným zeleným dverám, kde býval satyr. Vedel, o kom Sigrid hovorí, vďaka práci pre Zbory. Podsvetie čachrovalo s kadejakým kontrabandom.

Sigrid si všimla, kam hľadí, a pozrela sa tam tiež.

„Tam býva?“

Ithan pomaly prikývol.

Sigrid vyskočila na rovné nohy a v očiach sa jej zjavil sústredený lesk predátora.

„Kam ideš?“ zahradil jej cestu.

Rarášky sa strhli z driemot a pridržali sa Sigridiných hnedých vlasov, aby jej nespadli z pliec.

„Už ideme?“ zazívala Malana.

„Strašne sa nudíme,“ súhlasila Sasa a ponáňovala si bacuľaté telo. Rithi, tretia sestra, súhlasne zamručala.

Sigrid rarášky ignorovala. S vycerenými zubami sa postavila Ithanovi.

„Chcem vedieť, prečo satyr pokladá za správne zásobovať ľudí ako Astronó...“

„Neprišli sme sem robiť problémy,“ prerušil ju Ithan a nepohol sa ani o centimeter. Predupotala okolo neho, čistá Fendyrová. Neovládateľný prírodný živel – až teraz si to uvedomil.

Napriek jej pôvodu ju pridržal.

„Nechod' tam,“ zavrčal tlmene a zaryl jej prsty do kostnatého pleca.

Pozrela sa mu na ruku, potom do tváre. Nahnevane pokrčila nosom.

„Inak čo?“

V hlase jej zaznela ocelová pevnosť alfy. Všetko v Ithanovi volalo, aby sa podvolil, sklonil hlavu, ustúpil.

No potlačil to, prekonal – použil svoju dominanciu. Fendyrovci možno boli alfy celé generácie, ale ani Holstromovci neboli žiadni submisívni poskokovia. Aj oni boli alfy – vodcovia a bojovníci.

V žiadnom prípade jej nedovolí prejsť okolo neho, aj keď je Fendyrová.

Flynnova stolička zaškrípala o dlážku, ale Ithan neodtrhol pohľad od Sigrid. Féer k nim podišiel.

„Čo, doriti, to tu vy dvaja stvárate? Chodte na seba vrčať niekam, kde si to nevšimne celý prekliaty trh.“

Ithan na Sigrid vyceril zuby. Ona mu to opätovala.

„Chce sa ísť povypytovať predavača solí na jeho styky s Astronómom. Toho satyra, čo sa dostal minulý rok do problémov,“ odpovedal s pohľadom upretým do Sigridiných očí.

Flynn si vzdychol.

„Zlatinko, teraz nie je vhodný čas naprávať krivdy sveta.“

Sigrid konečne odtrhla zrak od Ithana, aj keď vlk v ňom vedel, že v súboji vôľ nepoľavuje. Nie, len si našla iného protivníka.

„Nehovor so mnou, akoby som bola nejaká obyčajná vlčica,“ zasyčala nahnevane a on obranne zdvihol ruky. Prudko sa obrátila späť k Ithanovi.

„Mám právo...“

„Nemáš žiadne práva,“ ozval sa mužský hlas. Marc. Leopardí premenlivý sa k nim priblížil s nadprirodzeným pôvabom. Hoci mal na sebe rifle a tričko s dlhými rukávmi, stále sa okolo neho vznášal opar profesionality. „Keďže vlastne ani neexistuješ. Z každého hladiska si len duch.“

Sigrid sa k nemu pomaly otočila a ohrnula peru.

„Pýtala som sa ťa na tvoj názor, *cica*?“

Normálne by si Ithan medzidruhový slovný súboj premenlivých vychutnal. Lenže Marc bol dobrý chlap a pohrdať ním absolútne nepodložené. Declan prešiel k svojmu priateľovi a objal ho okolo širokých pliec.

„Myslím, že niekto mal byť už dávno v posteli.“

Sigrid zavrčala. Rarášky jej sklzli z pliec a preleteli jej pred tvár.

„Sigi, prišli sme sem... kvôli *iným* veciam. Možno by sme sa mali vrátiť inokedy,“ navrhla Sasa opatrne.

Ithan sa pri tom oslovení takmer rozosmial. Niekomu takému svojhlavému ako vlčica pred ním oslovenie Sigi vôbec nesvedčalo.

„Hej, keď nás najbližšie pustia z domu,“ naježila sa Sigrid. „Čo môže byť o niekoľko dní alebo týždňov.“

„Dovoľ mi pripomenúť ti, že momentálne si pre Sabine nepriateľka číslo jeden,“ ozval sa Declan ťahavo.

„Len nech príde,“ vyhlásila Sigrid bez štipky strachu. „Mám s ňou nejaké nevybavené účty.“

„Luna nás ochraňuje,“ zamrmlal Flynn. Ithan by prisahal, že rarášky sú hlasne prikývli, keď sa znovu usádzali na Sigridiných pleciach. Férsky lord sa otočil k Declanovi a Marcovi. „Máte niečo?“

Obaja pokrútili hlavou.

„Nie. Zdá sa, že asteri naozaj držia všetko v tajnosti. Nič sa nedostalo von.“ Nastalo ticho, husté a ťaživé.

Prelomila ho Sigrid.

„A teraz čo?“

Len dva dni mimo nádrže a už sa driapala na vedúcu pozíciu, vedome či nie. Ozajstná alfa očakávajúca, že jej ostatní budú odpovedať... a poslúchať ju.

„Snažíme sa zistiť, čo sa deje,“ mykol plecóm Declan.

Flynn si zúfalo vydýchol a klesol na stoličku.

„Nie sme k tomu o nič bližšie ako pred dvomi dňami. Ruhn s Athalarom sú v temniciach ako zradcovia. Viac nevieme.“ Viac nezistil ani Marcov zdroj vo Večnom meste. Nič viac.

Declan si sadol a počúchal si oči.

„Úprimne? Máme šťastie, že tam nie sme s nimi.“

„Musíme ich odtiaľ dostať,“ ozval sa Flynn a prekrížil si svalnaté ruky na hrudi. Ríthi na jeho ľavom pleci urobila to isté.

„Urd vie, v akom sú stave,“ ozval sa Declan bezútešne. „Asi budeme potrebovať aj zdravbosorky.“

„Ty máš liečivú moc,“ namietol Flynn.

„Hej,“ prikývol Dec, „ale zranenia, aké budú mať oni dvaja... Potreboval by som tím trénovaných profesionálov.“

Pri predstave, aké zranenia si vyžadujú celý tím zdravbosoriek, znovu nastalo ticho. Ťažké, bezradné ticho.

„Navyše,“ pokračoval Declan a zdvihol hlavu, „ak by sme ich aj zachránili, kam pôjdeme? Nikto na celom Midgarde nám nepomôže ani nás neprichýli.“

„A čo tá merska loď?“ zamyslel sa Flynn. „Tá, ktorá ich vyzdvihla na Ydre. Ušla omegám. Tuším sa im pozoruhodne darí skrývať pred astermi.“

„Flynn,“ varoval ho Marc a očami naznačil, že počúva celý rušný trh. Všetky tie natrčené uši.

„Tharion by nás na tú loď dostal,“ ozval sa ticho Ithan.

Očakával, že Flynn pri zmienke o pomoci Ketosovi prevráti oči, ale on len hodil pohľad na druhé poschodie.

„Ten odtiaľto nemôže vytiahnuť päty.“

Nikto z nich o mérovi nepočul ani ho nevidel, odkedy odišiel do Pange-ry. O tom, kde sa nachádza, sa dozvedeli z neónovozeleného papiera prica-peného na pouličnej lampe, pozvánke na zápasy v jamách kráľovnej Zmije. Ketos tam bol uvedený ako hlavný bod programu. To dostatočne vypoveda-lo o tom, čo sa stalo: ten chlap ušiel z Modrého dvora a pribehol rovno sem.

„Tak sa spýtajme Thariona, ako im máme poslať správu,“ navrhol Ithan. Declan pokrútil hlavou.

„A čo potom? Zostaneme naveky žiť pod morom?“

Ithan prestúpil z nohy na nohu. Vlk v jeho vnútri sa išiel zblázniť. Nemohol si voľne pobehať, nemohol odpovedať mesiacu, čo naňho volal...

„Ona žila v nádrži, len bohovia vedia ako dlho,“ ukázal Flynn na Sigrid.

„Myslím, že by sme zvládli pohodlnú ponorku veľkú ako celé mesto.“

Sigrid myklo – puklina v zdanlivo nafúkanom zovňajšku.

„Opatrne,“ varoval ho Ithan.

Rarášky tichými hláskami utešovali Sigrid, plamene zmenili odtieň na sýtomalinový. Sigrid mlčky vstala a prešla k neďalekému predavačovi opálov. Mikina a nohavice, čo jej dal Ithan, na nej viseli a povievali pri každom kroku.

„Musíš jej pripomenúť, nech sa osprchuje,“ šepol Declan s ustarostným pohľadom.

Nevedela, čo je to šampón. Ani mydlo. Ani kondicionér. Nepoznala sprchu a odmietala do nej vstúpiť, až kým jej Ithan, kompletne oblečený, nepredviedol, že sprcha je bezpečná, že to nie je len iná forma nádrže.

Ani nikdy nespala v poriadnej posteli. Alebo si to nepamätala.

„Okej,“ vrátil sa Declan späť k aktuálnemu problému. „Zjavne sa nič nedozvieme, keď sa tu budeme vypytovať, ale rozmýšľajme... Ruhn musí byť nažive. Asteri by ho nezabili hneď – je príliš významná osobnosť z politického hľadiska.“

„Áno, tak ho poďme zachrániť,“ naliehal Flynn. „Jeho aj Athalara.“

„A čo Bryce?“ šepol Declan, takmer ho nebolo počuť.

„Je preč,“ odpovedal Flynn napäto. „Nech už išla kamkoľvek.“

Ithanovi sa ten tón nepáčil, ani trochu.

„Počkaj, ty si myslíš, že Bryce odtiaľ ušla? Myslíš si, že nechala Ruhna a Hunta asterom? No tak.“

Flynn sa oprel na stoličke.

„Máš lepší nápad, kde by asi tak mohla byť?“

Ithan potlačil chuť férskeho lorda udrieť. Flynn je nahnevaný, zranený a vystrašený, pripomínal si.

„Bryce nenecháva ľudí, ktorých miluje, v kaši. Ak niekam išla, muselo to byť dôležité.“

„Je jedno, kam išla,“ namietol Flynn. „Ja viem len toľko, že musíme Ruhna zachrániť, kým nebude neskoro.“

Ithan znovu zaletel pohľadom na druhé poschodie a časť jeho mozgu, mozgu bývalého slnkobalového kapitána, rozmýšľala, prepočítavala...

Dec pevne zovrel Flynnovi rameno.

„Pozri, ten nápad s mérskou loďou nie je zlý, ale musíme rozmýšľať aj viac dopredu. Musíme myslieť na naše rodiny.“

„Pokiaľ ide o mňa, rodičia so sestrou môžu ísť do pekkla,“ vyhlásil Flynn.

„No, ja by som bol rád, keby moja rodina bola v bezpečí,“ odsekol Declan.
„Ak pôjdeme zachraňovať Ruhna a Athalara, musíme si byť istí, že tým nikomu ďalšiemu neublížime.“

Dec sa pozrel na Ithana, ten pokrčil plecami. Nemal nikoho. Chýbal by vôbec niekomu, ak by sa nevrátil? Jeho povinnosťou bolo ochraňovať vlčicu pri stánku oproti. Kvôli nejakej naivnej nádeji, že by mohla... Netušil, čo by mohla. Vyzvať Sabine na súboj a poraziť ju? Vyvieť vlkov z nebezpečnej cesty, na ktorú ich nasmerovala Sabine? Zaplniť prázdnotu po Danike?

Sigrid bola nespoľahlivá, veľký otáznik. Bola alfa, to áno, ale nemala žiaden tréning. Riadila sa impulzmi, bola nepredvídateľná. Časom by sa doučila potrebné zručnosti, ale čas teraz nebol ich priateľom.

„Chcete oslobodiť Ruhna a Athalara? Tá merska loď je jediná šanca, ako sa nepozorovane dostať cez oceán. Méri na jej palube možno budú mať nejaký nápad, ako ich zachrániť. Ak budeme mať šťastie, možno nám dokonca pomôžu,“ povedal napokon Ithan a ukázal na druhé poschodie.
„Tharion je naša cesta k nej.“

„Ešte sa ti to aj hodi,“ zhodnotil Flynn, „keďže ho chceš odtiaľto dostať.“

„Dve muchy jednou ranou.“

„Tharion nemôže odísť,“ zamyslel sa Marc, „ale nič mu nebráni sa s nami porozprávať. Možno by nám mohol dať kontakt.“

„Je iba jedna možnosť, ako to zistiť,“ ozval sa Ithan.

Flynn si vzdychol, čo Ithan zobral ako súhlas.

„Nieкто jej musí oznámiť, že ide domov,“ ukázal palcom ponad plece na Sigrid.

„A odvieť ju tam,“ dodal Dec.

„Ja to nie som,“ vyhrkli Flynn a Ithan naraz.

Declan sa otočil k Marcovi.

„Ja to nie som,“ povedal, skôr ako leopard pochopil, čo sa deje.

Marc si pošúchal spánky.

„Vy traja ste vraj najobávanejší bojovníci v meste?“

Dec ho pobozkal na líce.

Marc si vzdychol.

„Ak mám odvieť *Sigi* domov, Holstrom jej to musí oznámiť.“

Ithan otvoril ústa, ale... dobre. S posmešným úsmevom vykročil k alfe, aby ju zavolať a ušetril predavača opálov jej nekonečných otázok.

Ako viete, že prinášajú šťastie alebo lásku, alebo radosť? Čo s tým majú farby? Aký máte dôkaz, že to funguje?

Nedokázal posúdiť, či je to zvedavosť, čo sa nazbierala za tie roky v kadi, alebo alfa v nej, ktorá pochybovala o všetkom a všetkých. Potrebovala vo svete poriadok.

Ithan sa jej dotkol lakťa, aby ju upozornil, že je pri nej, ale znova sa mykla. O krok ustúpil a obranne zdvihol ruky. Predavač opálov ich ostrážito pozoroval.

„Prepáč.“

Nemala rada, keď sa jej niekto dotýkal. Dovolila mu dotknúť sa jej len raz, keď jej v ten prvý večer umyl vlasy, lebo ona nevedela, ako na to.

Ithan jej naznačil, aby sa s ním vrátila k ostatným. Cestou si od neho udržiavala zdravý odstup. Väčšina vlkov potrebovala dotyky – túžili po nich. Obrali ju o to roky strávené v kadi?

Bolo ťažké sa na ňu hnevať, keď si pomyslel, čo prežila.

„Ako sa na to dá zvyknúť?“ spýtala sa Sigrid cez sýčanie pečúceho sa mäsa a hlasy prekrikujúcich sa zákazníkov. Rarášky sa stále vznášali nad opálmi a ochkali nad vystavenými kameňmi. Ithan nedokázal pochopiť, ako si tie tri bytosti tak rýchlo zvykli na tento svet. Aj ony boli predsa uväznené u Astronóma, v prsteňoch.

„Na čo?“

Sigrid si pozrela na ruky, chudé telo v teplákovvej mikine. Okoloidúci si ju všimli – a jeho tiež – a obchádzali ich širokým oblúkom.

„Na ten pocit, že si uväznený v hnijúcom tele.“

Zažmurkal.

„No...“ Nevedel si predstaviť seba v jej situácii, že by po rokoch nadnášania sa v kadi, izolovaný od sveta, zrazu získal späť telo z krvi, zo svalov a z kostí. „Chce to len čas.“

Sklopila pohľad. Zdalo sa, že to nie je odpoveď, akú očakávala.

„Sigrid,“ oslovil ju opäť, „ide... ide ti to skvele.“

„Prečo ma stále voláš takto?“

„To meno ti vybrala Sasa,“ usmial sa na ňu.

„Prečo musím mať meno? Doteraz som žila bez neho.“

„Alfa by mala mať meno. *Živá bytosť* by mala mať meno. Astronóm ťa nechal sa ponoriť – budeš na svete storočia.“

Keď na ňu zatlačili, priznala, že nejako sa v kadi ponorila. Nevedela povedať, kedy a ako, ale uľavilo sa mu, že má tú ochranu.

„Nechcem o ponore hovoriť.“ Hlas mala nevýrazný, mŕtvy.

„Ani ja.“ Síce by sa rád dozvedel podrobnosti o tom, čo zažila, ale nie teraz. Nie, keď už boli pri čakajúcich féroch. Rarášky sa konečne vynorili z hlbín stánku s opálmi a prihnali sa za nimi ako tri ohnivé strely rozjasňujúce nudný, fádny sklad.

„Tak čo, ideme zaklopať?“ ukázal Flynn na kovové dvere na vrchole schodiska pripomínajúce vchod do trezoru. Vchod do súkromného brlohu kráľovnej Zmije.

Marc zachytil Ithanov pohľad. Vysvetlil Sigrid, že ju Marc odvedie domov?

Ithan sa zamračil. Nie, nevysvetlil.

Marc naňho zazrel. *Zbabelec*, akoby hovoril jeho pohľad. Potom stuhol, znehybnel.

„Budte ticho!“

Ostatní ho poslúchli a dvaja féri siahli po zbraniach po bokoch. Trh všetkých chutí sršal aktivitou, obchody išli, jedlo sa míňalo, no aj tak...

Marc zlatohnedými očami prezrel sklad, strešné okná. Zaňuchal.

Ithan urobil to isté. Ako premenliví mali ostrejšie zmysly než féri.

Cez otvorené dvere za nimi prenikala dnu z ulice zmes vôní, smrad kanálov...

A pach schádzajúcich sa vlkov.

3

„Neviem, v akom je to jazyku,“ trvala na svojom Bryce. „Priateľka mi to tam nechala vytetovať, keď som bola spitá...“

„*Neklam*,“ varoval ju Rhysand ticho, ale hrozivo. Zabije ju. Nech už ten jazyk bol akýkoľvek, zjavne to bolo také zlé, že tam rovno mohla mať nápis *Sem vrazte nôž*.

Amren obchádzala Bryce a skúmala tetovanie, ktoré zrejme ešte stále žiarilo a presvitало cez biele tričko. „Niečo v tých písmenách cítim...“ Bryce zmeravela. „Privedte Nestu.“

„Cassian nebude nadšený,“ zamrmlal Azriel.

„Cassian to prežije. Nesta to bude cítiť lepšie ako ja.“ Bryce sa otočila, takže mala znovu Amren a Azriela v zornom poli. „Rhysand, prived' ju,“ naliehala Amren.

Bryce sa zohla v obrannej polohe. Ako veľmi to bude bolieť? Bude mať vôbec šancu...

Rhysand znovu zmizol.

Skôr ako sa stihla postaviť, vrátil sa aj so známou ženou so zlatohnedými vlasmi. Ako predtým v hale, aj teraz na sebe mala tmavé kožené oblečenie podobné Azrielovmu a Rhysandovmu. Stála pokojne a bez emócií. Bojovníčka.

Modrosivými očami kĺzala po Bryce.

Bryce si pomaly, takmer otupene znovu sadla. Čokoľvek v tých očiach mala...

„Už som vám to hovorila: je na nej niečo stvorené. Okrem toho meča, ktorý mala pri sebe,“ povedala pokojným, až znudeným tónom.

„Stvorené?“ spýtala sa Bryce, dočerta s opatrnosťou, férky, o ktorej si domyslela, že sa volá Nesta. Práve v tej chvíli Amren ukázala na Brycein chrbát.

„To tetovanie?“

„Áno.“

Všetci sa s nečitateľnými výrazmi znova zahľadeli na Bryce. Ktorý ju udrie prvý? Štyria proti jednej – odtiaľto sa živá nedostane.

„Čo s ňou chceš urobiť, Rhys?“ spýtala sa šeptom Amren.

Bryce zaťala zuby. Aj keď mala nulové šance, v žiadnom prípade sa nechystala zomrieť bez boja. Bude sa brániť, ako bude vedieť...

Nesta pohodila bradou k Bryce, povýšenecky, s odstupom.

„Môžeš s nami bojovať, ale prehráš.“

Doriti. Bryce opätovala Neste pohľad, v tom jej videla vôľu z čistej ocele.

„Len sa skúste dotknúť toho tetovania a uvidíte, prečo ma asteri tak veľmi chcú zabiť.“

Okamžite to oľutovala. Azriel zablúdil rukou k dýke na opasku. Nesta poďišla bližšie. Bryceine slová na ňu zjavne neurobili dojem ani ju nezastrašili.

„Čo to je?“ spýtala sa a ukázala na jej chrbát. „Ako to, že ten nápis na tvojom chrbte je... stvorený?“

„Nemôžem odpovedať na túto otázku, kým mi nepoviete, čo, doriti, znamená *stvorený*.“

„Nič jej nehovor,“ varovala Nestu Amren. Ukázala na dvere. „Spravila si, čo bolo treba. Uvidíme sa neskôr.“

Nesta pri tých povýšeneckých slovách na rozlúčku nadvihla obočie. Potom sa pozrela na Bryce a tvrdo sa usmiala.

„Je v tvojom najlepšom záujme s nimi spolupracovať.“

„To mi povedali,“ odvetila Bryce a ruky po bokoch stoličky zovrela do pästí. Strčila si ich pod stehná, aby si zabránila urobiť nejakú hlúposť.

Nesta sa oči zaleskli pobavením, keď si všimla ten pohyb.

„Naša... návštevníčka si potrebuje oddýchnuť,“ vyhlásil Rhysand a zamieril k dverám. Amren s Azrielom pochopili rozkaz a vykročili za ním. Nesta sa k nim pridala až po tom, čo sa na sekundu zahľadela na Bryce. Provokatívny, vyzývavý pohľad.

„Meč... kde je?“ vyhrkla Bryce, keď bol Azriel vo dverách.

Azriel zastal a obzrel sa ponad plece.

„Na bezpečnom mieste.“

Bryce uniesla Azrielov pohľad a odpovedala ľadu v jeho očiach – tým výrazom, o ktorom Ruhn vždy tvrdil, že mu pripomína ich otca. Tvár, ktorú svetu ukazovala len zriedkavo.

„Ten meč je môj. Chcem ho späť.“

Azrielovi sa kútiky úst mykli nahor.

„Tak nám daj dobrý dôvod na to, aby sme ti ho vrátili.“

Čas sa vliekol. Relatívne pravidelne sa zjavovali podnosy s jednoduchým jedlom: chlieb, hovädzí guláš – alebo to, čo identifikovala ako hovädzí guláš –, tvrdý syr. Jedlo podobné tomu doma.

Ešte aj bylinky boli podobné. Že by ich féri z tohto sveta priniesli na Midgard? Alebo boli rastlinky ako tymián a rozmarín takpovediac univerzálne? Roztrúsené po celom vesmíre?

Možno asteri priniesli tie byliny zo svojho vlastného sveta a rozsiali ich po dobytých planétach.

Uvedomovala si, že rozmýšľa nad blbosťami a že by sa mala zamyslieť nad oveľa podstatnejšími vecami ako intergalaktické záhradky. O jedlo rýchlo stratila záujem a rozmýšľať nad tým ostatným ju... príliš ničilo.

Nikto za ňou neprišiel. Zabávala sa tým, že hádzala hrášky pomedzi mreže v dlážke a počítala dlhé sekundy, kým začuje slabé ťuknutie a syčanie aj rev toho, čo tam dole číhalo.

Nechcela vedieť, čo to je. Predstavila si mnoho možností, všetky s ostrými zubami a neutíchajúcim apetítom.

Dvere vyskúšala otvoriť len raz. Neboli zamknuté, ale bol za nimi múr nepreniknuteľnej tmy zakrývajúci chodbu. Nikto cezeň neprešiel dnu ani von. Zabýsyla hviezdostasom, ale aj ten pred tou temnotou pohasol.

Možno to bola nejaká zvrátená skúška. Možno chceli zistiť, či prekoná ich najsilnejšiu moc a ochranu. Chceli ju ošacovať ako protivníčku, zistiť, čo dokáže roh – nech už to *stvorené* znamenalo čokoľvek. No ona nemusela vrhať hviezdostas proti temnote. Aj bez toho vedela, že pred ním neuhne. Jej moc jej zunela v kostiach.

Bryce sa hrabala v pamäti, spomínala si na všetko, čo ju Randall naučil, ale nič z toho nestačilo na to, aby sa dostala cez tú nepreniknuteľnú silu.

Tak sedela. A jedla. A hádzala hrášky na netvory tam dole.

Aj keby sa odtiaľ dostala, nebude vedieť, ako odísť z tejto planéty. Niekoľko by jej musel dodať energiu a aktivovať tak roh. Z Apollionových narážok si domyslela, že Huntova moc bola s tou jej oveľa kompatibilnejšia ako moc hocikoho iného. Iste, Hypaxia ju nabila, keď čelili smrťarom, ale nemala istotu, že by mágia kráľovnej bosoriek stačila na to, aby otvorila bránu.

Potrebuje otvoriť bránu, aby sa dostala domov? Micah rohom na jej chrbte otvoril všetkých sedem Brán v Polmesiaci, hoci boli od seba vzdialené niekoľko blokov. Keď pristála tu, nevidela nič podobné bráne. Len trávnik, rieku a dom, ktorý v hmle sotva rozoznala.

Bola tam iba tá dýka a Azriel, jej majiteľ. Akoby mala a potrebovala prísť presne *tam*.

„Keď sa znovu stretne nôž s mečom, aj náš ľud bude opäť jednotný,“ zamrmľala Bryce do ticha.

Ale načo? Féri boli príšerní. Tí tunajší sa veľmi nelíšili od tých doma, aspoň zatiaľ. Féri na Midgarde dokázali svoju morálnu prehnitosť počas tejto jari, keď pri útoku démonov vymkli bezbranných ľudí vonku a nepustili ich do svojich víl. Dokazovali to svojimi zákonmi a pravidlami, ktorými utláčali ženy – boli len o niečo viac ako hnutelný majetok. Počas Jesennej rovnodenosti Bryce otočila ich vlastné zákony proti nim, aby si mohla vziať Hunta,

no podľa tých istých zákonov mu teraz *patrila*. Bola princezná, pre Urd, a aj tak bola majetkom muža bez titulu, ktorého si vzala.

Možno zjednocovať férov nestálo za to.

Stále však zostával problém, ako sa dostať z tejto planéty – jedného z mála svetov, ktorým sa podarilo vyhnúť asterov. Daglanov. Alebo ako sa to volali.

Bryce sa oprela o stenu, koléná si pritiahla k hrudi a v duchu sa snažila poukladať si pred seba všetky kúsky skladačky.

Hodiny plynuli. Nič sa nedialo.

Pošúchala si tvár. Priletela do pôvodného sveta férov. Do sveta, odkiaľ pochádzali hviezdni féri – Theia, Pelias a Helena. Odkiaľ priniesli Hviezdomec a kde naň čakal nôž. Ak mala Urd nejaký dôvod na to, aby ju sem poslala... absolútne nechápala aký.

Ani ako sa z toho zmätku dostať.

„Nemali sme ju brať so sebou,“ zamrmal Flynn, keď sa náhlili popri stánkoch Trhu všetkých chutí k menej používanému východu z boku budovy. „Doriti, Holstrom, *hovoril* som ti...“

„Ja som mu prikázala, aby ma vzal so sebou,“ prerušila ho Sigrid, kráčajúc vedľa Ithana so svetložltými raráškami na pleciach. Niečo sa v Ithanovi zachvelo. Alfa. A obraňuje ho. Berie zodpovednosť na seba, hoci by to znamenalo, že mu *možno* rozkazovať. Alfy, čo doteraz poznal, využívali svoju moc a prevahu vo svoj prospech. Danika síce svojím drzým spôsobom podporovala aj tých pod sebou, ale tá tu už nie je. Myslel si, že už nikdy takú nestretne, ale možno...

„Sabine by nás aj tak raz našla,“ povedal Ithan, „či už tu, alebo v dome. Bola to len otázka času.“

Vošli do dlhej služobnej chodby. Na vzdialenom konci videli poprehýbané kovové dvere s nápisom *VÝCHOD* namaľovaným bielou farbou. Určite to nebolo v súlade s normou. Nepredpokladal však, že by mestský kontrolór hygieny a bezpečnosti niekedy vstúpil do toho zúfalého brlohu.

„Rozdelíme sa?“ spýtal sa Declan. „Skúsime ich tak striasť?“

„Nie,“ zamietol Marc. Na končekoch prstov sa mu ligotali pazúry. „Majú príliš dobrý čuch. Zistili by, s ktorým z nás je.“

V sklade za nimi sa ako na odpoveď rozľahlo vlčie vytie. Ithanovi sa napäl každucký sval v tele. Poznal význam. *Korist' na úteku*. Zaškrípal zubami, aby naň neodpovedal, aby potlačil inštinktívne zavýtie, čo mu napľňalo vnútro.

Sigrid vedľa neho bola ako drôt pod napätím. Akoby aj v nej to vytie vyvolávalo chuť odpovedať.

„Takže budeme bežať,“ skonštatoval Flynn. „Kde sa stretneme, ak by sme sa rozdelili?“

Otázka zostala visieť vo vzduchu. Kde, doriti, je v tomto meste, na tejto planéte, bezpečné miesto? Vzhľadom na ich spojenie s uväznenými zradcami bol zoznam možností zasrato krátky. Kam by išla Bryce? Našla by niečo väčšie a horšie... alebo aspoň múdrejšie. Možno by išla do galérie za svoje ochranné kúzla, ale svätyňa Jesiby Rogovej bola stratená. Gryfovo starožitníctvo neopravila ani znovu neotvorila. Takže im zostávala...

„Pôjdeme do Komície,“ navrhol Ithan. „Isaiah Tiberian nás prichýli.“

„Ty sa poznáš s Tiberianom?“ nadvihol obočie Dec.

„Nie, ale je to Athalarov priateľ. Počul som o ňom, že je to dobrý chlap.“

„Na to, že je to anjel,“ zamrmlal Flynn.

„Ideme k anjelom?“ spýtala sa Sigrid ostro, každé jej slovo bolo presiaknuté pohrdaním a nedôverou.

Vytie v sklade sa blížilo: *Zakrádame sa tmou spolu.*

„Nevidím inú možnosť,“ pripustil Dec. „No je to risk. Tiberian môže ísť rovno za Celestinou.“

„Guvernérka je v pohode,“ ozval sa Flynn.

„Neverím žiadnemu archanjelovi,“ zamračil sa Marc. „Sú vyšľachtení a vychovávaní, aby nadobudli neobmedzenú moc. Chodia na tajné akadémie, sú izolovaní od celej rodiny. To nepraje tomu, aby sa tam z nich stali vyrovnaní ľudia. *Dobří ľudia.*“

Pri východe zastali a sústredene počúvali zvuky zvonku. Cez kovové dvere necítili nič, ale zavýjanie sa približovalo. Nech bol v sklade ktokoľvek, do tejto chodby sa dostane každú chvíľu.

Ďalšie zavýtie, tentoraz známe.

„Amelie,“ vydýchol Ithan. Ak sa otočia, ocitnú sa zoči-voči druhej najmocnejšej svorky v Meste Luny. Lenže prejsť cez tie dvere von, do neľútostného mesta, bez spojencov, ktorí by ich prichýlili...

Sigrid im všetkým urobila láskavosť a otvorila dvere.

A tam, v uličke, stála Sabine Fendyrová.

Sabine sa neradostne zasmiala. S Ithanom sa im stretli pohľady. V tom jej bola len nenávisť. Potom sa pozrela na Sigrid. Ithan pre ňu zjavne nič neznamenal, bol pre ňu nikto a nič. Nebol ani len vlk, ktorého prítomnosť by mala vziať na vedomie.

Ithan vyceril zuby. Flynn, Dec a Marc odistili zbrane.

Sabine s ústami plnými tesákov však oslovila Sigrid.

„Vyzieráš presne ako on.“

4

Boleť, tma, ticho. To bol celý svet Hunta Athalara.

Nie, to nie je pravda.

Celý jeho svet okrem doráňaného tela, odpílených krídel, žalúdka boľavého od hladu, hrdla páliaceho od smädu, pečate otroka vypálenej na zápästí, svätožiary nanovo vytetovanej na čele, tentoraz samotným Rigelusom, takže jej zotročujúca moc bola ešte ťaživejšia a zvrátenejšia ako predtým. Všetko, čo dosiahol, znovu získal... vymazané. Opäť patrilo asterom.

No vo vnútri, za tým morom bolesti a zúfalstva, bola celým jeho svetom Bryce.

Jeho družka. Jeho manželka. Jeho princezná.

Princ Hunt Athalar Danaan. To posledné meno by znenávidel, keby neznamenal, že ona vlastní jeho dušu i srdce.

Vnútri mal len Bryce, nič iné. Ani Polluxov bič z ostnatého drôtu nevy-mazal jej tvár. Aj tá tupá píla mu odpílila iba krídla, nie ten obraz.

Bryce, ktorej sa podarilo uniknúť. Odiť do Pekkla po pomoc. Zostane tu, nechá Polluxa, nech ho trhá na kúsky, znovu a znovu mu seká krídla. Znesie všetko, ak tým odpúta pozornosť asterov od nej. Ak jej tým získa čas, aby povolala potrebné sily, s pomocou ktorých budú čeliť týmto hajzlom.

Radšej zomrie, ako by im mal povedať, kde sa Bryce nachádza. Jedinou útechou mu bolo, že Ruhn vedľa neho by urobil to isté.

Baxian, ktorý sa celý od krvi pohojdával vedľa Ruhna, netušil, kam Bryce odišla, ale vedel toho dosť o tom, čo v poslednom čase porábala. Kerberos však Polluxovi nič neprezradil. Hunt od chlapa, ktorého Urd vybrala za druha Danike Fendyrovej, ani nič iné nečakal.

Teraz bol pokoj – jediným zvukom bolo cinkanie reťazí. Dlážku pokrývala krv, moč a výkaly. Ten smrad bol takmer rovnako neznesiteľný ako bolesť.

Pollux bol tvorivý, to mu musel Hunt uznať. Iní by mu vrazili nôž do brucha a otočili ním, no Kladivo sa naučil presné miesta na chodidlách, kam treba šľahnúť bičom a páliť ohňom, aby dosiahol maximálne utrpenie, ale obeť zostala pri vedomí.

Alebo ho tie triky naučila Laň. Stála za svojím milencom a chladne sledovala, ako ich Kladivo pomaly – tak pomaly – rozoberá na kúsky.

To bolo ďalšie tajomstvo, ktoré s Danaanom neprezradia. O Lani – kto a čo v skutočnosti je.

Zavolalo naňho zabudnutie, sladké vyslobodenie, po ktorom túžil rovnako ako po tom, aby sa im s Bryce preplietli telá. Niekedy, keď padal do tmy, predstieral, že klesá do jej náručia, do jej sladkého tepla.

Bryce. Bryce. Bryce.

Jej meno bolo modlitba, rozkaz.

Šanca, že z tohto miesta vyviazne živý, bola minimálna. Jeho jedinou úlohou bolo vydržať čo najdlhšie, aby mala Bryce dost času. Po sérii kolosálnych zlyhaní počas posledného storočia... to bolo to najmenej, čo mohol ponúknuť.

Mal to vedieť – a asi to aj vedel, pred niekoľkými týždňami, keď sa pokúsil presvedčiť Bryce, aby sa nevydávali touto cestou. Mal sa viac snažiť. Mal jej povedať, aký ich čaká koniec, najmä ak sa do plánov zapojí aj on.

Vedel, že Celestine nemá veriť tú rozprávku o *novej guvernérke a nových pravidlách*. Dovolil jej, aby si ho získala, a potom ich prezradila, doriti. Zožral jej všetky tie reči, že bola Shahrina priateľka. Dovolil, aby mu spomienky na dávno mŕtvu lásku otupili inštinkty, a presne s tým Celestina počítala.

Tá akcia nebola nič iné, len ďalšia vzbura padlých. V menšom meradle, áno, ale v stávke bolo oveľa viac. Vtedy prišiel o armádu, o milenku. Vedel, že zomiera, keď sa čas natiahol a spomalil, a keď začal znovu plynúť a celý svet sa zmenil, vedel, že je mŕtva.

Väzby, ktoré ho tentoraz pútali k druhým, nielen k Bryce, ale aj k tým dvom chlapom, čo s ním boli v mučiarni, sa stali neznesiteľnými. Ich bolesť bola jeho bolesťou. Možno ešte horšou ako tá, ktorú zakúsil predtým.

Shaharin koniec bol rýchly. Zomrela Sandrielinou rukou, na bojisku, navždy... Bolo to pre ňu ľahšie.

Baxian, necelý meter od neho, ticho zastonal.

Huntovi zdreveneli ruky, plecيا mu vyskakovali z kĺbov, ako sa snažil uniesť váhu celého tela. Pozbieral energiu, sústredil sa.

„Ako... ako je?“

Baxian zachrčal.

„Skvele.“

Ruhn tiež zastonal. No mohol to byť aj smiech. Všetko, čo tu mohli robiť, bolo kričať, vzlykať alebo sa smiať nad touto neuveriteľnou posratou katastrofou.

A naozaj.

„Chcete... počuť... vtip?“ ozval sa princ a ani nečakal na odpoveď. „Dva-ja anjeli... a... férsky princ... vojdú do... väzenia...“ Nedokončil, ale ani

nemusel. Z Huntovho vnútra sa vydral zlomený chrapľavý smiech. Aj z Baxianovho. A Ruhnovho.

Hunt, hoci mu každé myknutie spôsobovalo neskutočnú bolesť ramien, chrbta, dolámaného tela, sa nemohol prestať smiať. Ten zvuk hraničil s hystériou. Čoskoro mu začali po lícach tiecť slzy a podľa pachu cítil, že aj ostatní sa smejú a plačú zároveň, akoby to bola tá najzábavnejšia vec pod slnkom.

Dvere cely sa prudko otvorili, tresnutie sa odrážalo od kameňov ako zvuk hromu.

„Zavrite huby!“ vyštekol Pollux, zostupujúc po schodoch. Krídla mu v tme až žiarili.

Hunt sa zasmial hlasnejšie. Za Kladivom sa ozvali ďalšie kroky – tmavo-vlasý chlap s hnedou pokožkou. Sokol. Posledný zo Sandrieliných triarov.

„Čo, do pekla, sa im robí?“ zavrčal na Polluxa.

„Sú to sprosté hovná, to je celé,“ odvrkol Pollux a prešiel k stojanu s mučiacimi nástrojmi. Vzal železný kutáč a vrazil ho do pahreby. Svetlo plameňov mu pozlátilo biele krídla ako zvrátená nebeská aura.

Sokol pristúpil bližšie a premeral si ich so sústredenou pozornosťou. Rovnako ako Baxian, aj on pochádzal z dvoch rôznych národov: anjelov, po ktorých zdedil biele krídla, a sokolích premenlivých, ktorým vďačil za schopnosť premeniť sa na dravca.

Tým sa však akákoľvek podobnosť medzi nimi dvomi končila. Napríklad, Baxian mal dušu. Sokol...

Sokol sa pohľadom pristavil pri Huntovi. V očiach sa mu nezračil žiaden život, radosť.

„Zdravím, Athalar.“

Hunt mu kývol na pozdrav.

„Zdravím, hajzel.“

Ruhn sa zachechtal. Sokol sa zvrchol k stojanu a vytiahol dlhý zahnutý nôž. Hunt si ho pamätal – z posledného razu.

Ruhn sa znovu zasmial, takmer opito.

„Nápadité.“

„Uvidíme, či sa budeš smiať aj o chvíľu, princík,“ zavrčal Sokol, za čo si vyslúžil Polluxov úškrn. Ten čakal, kým sa mu rozhorúči kutáč. „Počul som, že tvoj bratranec Cormac pred koncom prosil o milosť.“

„Choď doriti!“ zavrčal Ruhn.

Sokolí premenlivý poťažkal nôž.

„Otec sa ho vzdal. Teda toho, čo z neho zostalo.“ Žmurkol na Ruhna. „Tvoj otec urobil to isté s tebou.“

Huntovi neušiel šok zračiaci sa na Ruhnovej tvári. Prekvapila ho otcova zrada? Alebo bratrancovo úmrtie? A záleží tu dole na niečom z toho?

„Si posratý klamár. Vždy si ním bol... a vždy aj budeš,“ zachrčal Baxian.

Sokol sa usmial.

„Čo keby sme dnes začali tvojím jazykom, zradca?“

Baxian, nech mu to slúži ku cti, vyplazil jazyk, akoby ho vyzýval, nech to skúsi.

Hunt sa uškrnul. Hej, boli v tom všetci spolu. Až do trpkého konca.

Sokol sa pozrel na Hunta.

„Ty si na rade hneď po ňom, Athalar.“

„Len si poň poď,“ vydýchol Hunt. Aj Ruhn vyplazil jazyk.

Sokol sa až triasol, zúrili nad ich nepoddajnosťou a biele krídla mu zahoreli nepozemskou mocou. Pomaly mu však na tvári rozkvitol úsmev – hrozivý, vypočítavý, postupne sa rozjasňoval potešením. Pollux sa otočil od ohňa s kutáčom rozpáleným dobiela.

„Kto je prvý na rade?“ zatiahol. Anjel stál uvoľnene ako tmavá silueta kontrastujúca s jasnými plameňmi za ním.

Hunt otvoril ústa, posledný akt vzbury, než sa začne to mizerné divadlo. V tieňoch za Polluxom, za kozubom, sa pohlo niečo tmavé. Niečo tmavšie ako tiene.

Neboli to Ruhnove tiene. Zdalo sa, že s gorziánskymi okovami ich nie je schopný ovládať. Zostala mu iba schopnosť hovoriť v mysli.

Tento tieň bol iný – temnejší, starší. Pozoroval ich.

Pozoroval Hunta.

Mal halucinácie. A to bolo zlé, pretože to znamenalo, že dostal nejakú infekciu, s ktorou nedokázalo bojovať ani jeho nesmrteľné telo. No na druhú stranu to bolo dobré, lebo to znamenalo, že môže potichu vkĺznuť smrti do náručia. Bolo to zlé, lebo to znamenalo, že asteri už čoskoro upriamia svoju pozornosť na Bryce. Dobré, lebo bolesť čoskoro zmizne. Zlé, pretože sa stále hlúpo, bláznivo nádejal, že ju ešte niekedy uvidí. Dobré, Bryce ho aspoň nebude hľadať, ak bude mŕtvy.

Tá vec v tieňoch sa pohla. Len trošku, akoby naňho ukázala prstom.

Smrť. Tá vec v tieňoch bola smrť.

A kývala naňho.

Noc.

Unášaný na plti zabudnutia sa Ruhn plavil po oceáne bolesti.

Posledná vec, ktorú si pamätal, bolo šplechnutie a pohľad na vlastné tenké črevo na dlážke, ostrá bolesť ako... no, ako ten ostrý zahnutý nôž, čo mu Sokol vrazil do brucha.

Rozmýšľal, či sa ho chystá mučiť v sokolej podobe pazúrmí, ako to rád robil. Ruhn by si to vedel predstaviť. Sokol by mu pristál na hrudi a pazúrmí aj zobákom ostrým ako žiletka by mu vytrhal orgány. On by sa zahojil a Sokol by začal odznova. A znovu a znovu...

Bol blázon, keď si myslel, že tu nezažije nič horšie ako počas tých rokov, keď ho mučil otec. Popáleniny, gorziánske okovy, čo mu otec nasadzoval, aby sa nemohol brániť a aby sa nehojil. Vtedy si aspoň vytvoril vlastnú stratégiu prežitia, zotavenia sa. Ale teraz to bola iba bolesť, zabudnutie, znovu bolesť.

Umrel? Alebo je len vlások od smrti, tak ako vaniri môžu byť, ak rany nie sú naozaj smrteľné? Orgány mu vo férskom tele zasa dorastú, aj keď kvôli gorziánskym okovám pomalšie.

Noc.

Nad hviezdami osvetleným morom sa niesol ženský hlas. Ako maják žiariaci v dialke.

Noc.

Tu sa pred jej hlasom nedalo ujsť. Ak by sa zdvihol, bolesť by mu zaliala plť a on by sa v nej utopil. Nemal na výber, musel počúvať a nechať sa unášať k majáku.

Bohovia, čo ti to urobil?

Hnev a žiaľ naplňal otázku, ktorá prichádzala zovšadiaľ, aj z jeho vnútra.

Nič, čo si ty neurobila už tisíckrát, podarilo sa mu povedať.

Zrazu stála vedľa neho na plti. Lidia. Z tela jej šlahali plamene, ale rozoznal jej dokonalú tvár. Najkrajšia žena, akú kedy videl. Bezchybná maska na prehnitom srdci.

Jeho nepriateľka. Milenka. Duša, o ktorej si myslel, že je...

Kľakla si a natiahla k nemu ruku.

Je mi to ľúto.

Ruhn sa odtiahol. Viac sa hýbať nevládal, ani tu. V očiach sa jej mihlo niečo ako bolesť, ale nepokúsila sa ho znovu dotknúť.

Dnes ho museli zabiť. Alebo mal namále, ak sa objavila ona. Nezostala mu žiadna obrana, dostala sa cez jeho mentálny múr prvýkrát, odkedy sa dozvedel, kto v skutočnosti je.

Čo urobili Cormacovi, že je skutočne mŕtvy?

Nemohol si pomôcť, nedokázal zastaviť spomienku, ktorá sa mu vybavila: ako sedel vedľa Cormaca v bare pred odchodom do Večného mesta, na tú chvíľu, keď si myslel, že zazrel muža, akým by jeho bratranec mohol byť. Priateľa, akým by mohol byť, keby ho kráľ Morven cielene nepripravil o dobrotu.

Nemalo ho tak šokovať, že obaja králi sa zriekli svojich synov. Hoci jeden mal v krvi oheň a druhý tiene, boli si podobnejší, než si ktokoľvek dokázal predstaviť.

Ruhn vždy tak trochu dúfal, že jeho otec vidí skutočnú povahu asterov a že ak na to niekedy príde, tak sa rozhodne správne. Že to mechanické planetárium v jeho pracovni, tie roky strávené hľadaním vzorcov svetla a priestoru... že za tým bolo niečo veľké, významné, nie iba bezcieľne štú-

dium znudeného kráľa, ktorý si tak naplňal potrebu cítiť sa dôležitejší, než v skutočnosti bol.

Tá nádej zomrela. Jeho otec je slabošský zasraný zbabelec bez chrbtovej kosti

Ruhn, oslovila ho Lidia. Nezniesol svoje meno vychádzajúce z jej pier. Neznáša *ju*. Otočil sa nabok, chrbtom k nej.

Chápem, prečo sa hneváš, prečo ma nenávidíš, začala zachrípnuto. *Ruhn, to... to, čo som urobila... potrebujem, aby si pochopil, prečo som to urobila. A prečo to budem robiť aj naďalej.*

Nechaj si svoj príbeh pre niekoho, koho tie sračky zaujímajú.

Ruhn, prosím.

Plť zaškrípala a on vedel, že sa ho znovu snaží dotknúť. Nezniesol ten dotyk, prosebný tón jej hlasu, nežnosť, čo od Lane nezakúsil nikto na svete okrem neho.

Seriem ti na tvoje výhovorky. Odgúľal sa z mentálnej plte a nechal sa pohltiť oceánom bolesti.